

Adventes Vēstis

2023
MAIJS
328

SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU
LATVIJAS DRAUDŽU
SAVIENĪBAS IZDEVUMS

Emocionālais
līdzsvars un tā
nozīme ģimenes
laimē

Nemirstīgā dvēsele
un mūžīgais
evanģēlijs

LŪGŠANAS PAR BĒRNIEM

Bērniem:
2 lūdzēji:
lepnība un pazemība

Jauniešiem:
Mastergaidi
2022/ 2023

Saturs:

- 04** PIEMIŅA/ ZIŅOJUMI
Andrejs Zilgalvis
- 05** AKTUĀLAIS JAUTĀJUMS
Nemirstīgā dvēsele un mūžīgais evaņģēlijs
- 06** ZIŅAS NO DRAUDZĒM
Mēs vairs neesam aizmirsti
- 08** VĀRDS MĀCĪTĀJAM
Emocionālais līdzsvars un tā nozīme ģimenes laimē
- 11** LIECĪBA
Kad akmeņi lido
- 12** INTERVIJA
Iegūt sev Dievu. Saruna ar profesoru Alekseju Oparinu
- 14** TĒMA
Lūgšanas par bērniem
- 19** VĀRDS LASĪTĀJAM
“Nav iespējams, ka apgrēcība nenāk...”
- 20** VESELĪBA
6 hroniska stresa simptomi, kam jāpievērš uzmanība
- 21** LASĪTĀJAS VĒSTULE
Par visu esmu pateicīga
- 22** JAUNIEŠIEM
Mastergaidi 2022/ 2023
- 26** BĒRNIEM
2 lūdzēji: lepnība un pazemība

“Adventes Vēstis” ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības izdevums.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.

Iznāk reizi mēnesī. Tirāža: 600 eks.

Galvenā redaktore: Anitra ROZE

Redakcija: Agris BĒRZIŅŠ, Elvīra GRAKOVICHA,

Vineta KRAULIŅA, Vilnis LATGALIS,

Mārite LIPSKA, Andris PEŠELIS.

Dizains un makets: Libri Style SIA

Izdevējs: SDA Latvijas draudžu savienība

Adrese: Baznīcas iela 12A, Rīga, LV-1010

E-pasts: adventesvestis@inbox.lv

Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt.

Par reklāmas izvietošanu uz 4. vāka rakstīt

adventesvestis@inbox.lv.

VĀRDS REDAKCIJAI

Sveicināti maijā, mīlie “Adventes Vēstu” draugi!

Ir tik brīnišķīgi jau atkal Dieva žēlastībā piedzīvot mēnesi, kurā viss zied, zaļo, plaukst un smaržo, kurā gaiss ir pilns putnu dziesmām, san bites, rosās dārzieki un skolās tuvojas mācību gada noslēgums. Vairākās mūsu draudzēs šis būs arī darbīgs evaņģelizācijas laiks.

“Adventes Vēstis” – kā teju ik gadus maijā – ir ģimenes mēneša noskaņās. Šoreiz vairāk uzmanības esam pievērsuši bērniem, jauniešiem un laulāto attiecībām.

Tēmas raksts “Lūgšanas par bērniem” tieši to arī mudina darīt – stāvēt lūgšanu sardzē par mūsu bērniem, izmantojot Dieva Vārdā sniegtos apsolījumus. Tēmas materiāla otrajā daļā varēsiet lasīt liecības par to, kā Dievs šādas lūgšanas ir uzklājis un turpina uzklāties.

Rubrikā Vārds mācītājam mācītājs Imants Ģipslis rosina pārdomāt emociju nozīmi laulāto un visas ģimenes savstarpējās attiecībās, savukārt lappusītē jauniešiem atradīsiet plašu materiālu par *mastergaidiem* un *mastergaidu* mācībām.

Vel žurnālā – Aktuālais jautājums, kurā aplūkota dvēseles nemirstības mācība, Veselības lappusīte, kurā uzzināsi, kādi ir seši hroniska stresa simptomi un kā tikt ar tiem galā, bet Bērnu lappusītē mazos lasītājus gaida stāsts par diviem lūdzējiem.

Īpašu jūsu uzmanību vēlos vērēt uz numura interviju ar profesoru Alekseju Oparinu un ziņām no draudzēm par konferenci, kura bija sarīkota Bībeles tulkotājiem zīmju valodā un kurā piedalījās arī divas mūsu draudzes māsas – Elita un Ieva.

Visbeidzot, paturot vērā maijā gaidāmos evaņģelizācijas pasākumus visā Eiropā un arī Latvijā, novēlu ikvienam no mums Pāvila vārdus, kas rakstīti vēstulē Timotejam: “Tad nu tu, mans bērns, topi spēcīgs žēlastībā, kas Kristū Jēzū, un, ko tu esi dzirdējis no manis, daudziem lieciniekiem klāt esot, to cel priekšā uzticīgiem cilvēkiem, kas būs noderīgi mācīt atkal citus.” (2. Tim. 2:1, 2)

Anitra Roze,
AV galvenā redaktore

Ir atnācis pavasaris, un dabā jau jūtam nojausmu par vasaras tuvošanos. Ir paredzams, ka šī vasara būs bagāta ar daudziem un dažādiem notikumiem.

2023. gads ir īpašs gads Eiropas kontekstā. Ir sākušies Bībeles semināru cikli "Kristus Eiropai" dažādās Latvijas un Eiropas pilsētās. Šajā gadā plānoti vairāki tūkstoši semināru 36 Eiropas valstīs. Semināru kopējais nosaukums ir "Atklāsmes cerība". Semināru mērķis ir pievērst cilvēku uzmanību aizmirstajām un daudziem arī nezināmajām Bībeles atklāsmēm par Jēzu Kristu un Viņa drīzo atgriešanos. Latvijā pagaidām ieplānoti 20 šādi semināri. Arī tām draudzēm, kuras vēl nav pieteikušās semināru organizēšanai, vēl ir laiks izmantot šo unikālo iespēju un sagatavoties rudens ciklam, kura sākums ir plānots septembrī. Daudzi evaņģēlisti un misionāri no visas pasaules ir gatavi doties uz Eiropu, lai nestu Labo vēsti tās iedzīvotājiem, un paredzēts, ka vismaz 10 no viņiem apmeklēs arī Latviju. Seminārus koordinē SDA Ģenerālkonference un Adventistu Vispasaules radio komanda, kuras

pārstāvjus Nevilu Nevelingu, Luisu Torresu, Gideonu Peltseru un Janu Hariju Karbanglu mums bija iespēja iepazīt iepriekšējo mēnešu apmācību semināros.

Savukārt no 9. līdz

13. augustam pirmo reizi Latvijā notiks Jauniešu organizācijas GYC Europe konference. Organizācijas mājas lapā ir definēts tās mērķis:

"Mūsdienās ir apņēmīgu jauniešu armija, kas ilgojas atklāt pasaulei Daniela godīgumu, Nehemijas vadītāja spējas, Pāvila dedzību sludināt evaņģēliju, Marijas pazemību un Kristus mīlestību uz Dievu un cilvēkiem. GYC un tās biedru mērķis ir meklēt un iedvesmot šādus jauniešus." Paredzēts, ka konferences dalībniekus uzrunās Pāvels Goijs, Kraigs Gūdēns un citi viesi.

Ir pienācis laiks arī Latvijas draudžu savienības kārtējam kongresam, kurš saskaņā ar statūtiem tiek sasaukts reizi piecos gados. Kongress ir plānots no 24. līdz 26. augustam Rīgā, Baznīcas ielā 12a.

Aicinām draudzēs savlaicīgi uzsākt delegātu izvirzīšanas un ievēlēšanas procesu, jo ievēlēto delegātu vārdi jāpaziņo LDS līdz

30. jūnijam. Līdzīgs kongress šogad plānots arī Igaunijā, un tas notiks Tallinā no 9. līdz 11. jūnijam.

Šie un daudzi citi notikumi iezīmēs šīs vasaras aprises un pavērs jaunas un nebijušas iespējas. Izmantosim ikvienu Dieva doto iespēju un no visas sirds lūgsim par garīgu atmodu, patiesu un dziļu nodošanos tam Dieva aicinājumam, kas iedvesmoja Kristus mācekļus, reformatorus, mūsu draudzes pionierus un turpina iedvesmot ikvienu patiesu Dieva bērnu arī šodien!

"Nav jūsu daļa zināt laikus vai brīžus, ko Tēvs nolīcis Savā paša varā. Bet jūs dabūsit spēku, kad Svētais Gars būs nācis pār jums, un būsīt Mani liecinieki kā Jeruzalemē, tā visā Jūdejā un Samarijā un līdz pašam pasaules galam." (Ap. d. 1:7, 8)

Antonijs K...

ANDREJS ZILGALVIS

(13.07.1944.–11.04.2023.)

*“Labo cīņu es esmu izcīnījis, skrējienus esmu pabeidzis, ticību esmu turējis. Atliek man tikai saņemt taisnības vainagu, ko mans Kungs, taisnais tiesnesis, dos man viņā dienā [..]”
(2. Tim. 4:7, 8)*

Mācītājs Andrejs Zilgalvis Svētos Rakstus iemīlēja agrā bērnībā. Viņa vecāki Alberts un Olga bija adventisti un audzināja Andreju kristīgā garā.

Kristībām viņu gatavoja mācītājs Artūrs Jurkevics. 1962. gadā mācītājs Jānis Lapa viņu kristīja Čumalu ezerā pie Talsiem. Draudzē Andrejam Zilgalvim pamazām uzticēja dažādus pienākumus – gan vadīt sabatskolu, gan arī gatavot piektdienas vakaru lūgšanu svētbrižu uzrunas.

Skolā nācās saskarties ar pretestību sabata un ticības dēļ, tādēļ skolu viņš varēja pabeigt vienīgi pēc dienesta armijā. Pēc tam

sekoja mācības Rīgas Celtniecības tehnikumā. Andrejs strādāja dažādos darbos, jo sabata dēļ darbs vairākas reizes bija jāzaudē.

1980. gadā vecākais sludinātājs Jānis Oltiņš un mācītājs Ernests Pavasars aicināja Andreju uzsākt kalpošanu Kandavas draudzē par neiesvētītu sludinātāju. Pēc trīs gadiem sākās kalpošana Ventspils draudzē. Andrejs Zilgalvis ir kalpojis arī Slokas, Talsu un Tukuma draudzē.

1983. gada 11. novembrī notika laulības ar Intu, kas ir bijusi viņa uzticīgā pavadone visu mūžu.

1997. gadā Andrejs Zilgalvis tika ordinēts par mācītāju. Draudzēs viņš bija cienīts, ir atstājis daudz spilgtu atmiņu, tai skaitā arī ar savu humora izjūtu.

2014. gadā Andrejs pārtrauca mācītāja kalpošanu, bet palika Tukuma draudzē kā draudzes vecākais. 2016. gadā veselība vairs neļāva turpināt kalpošanu.

Kopumā Andrejs Zilgalvis ir bijis adventistu draudzes loceklis vairāk nekā 60 gadus. Atvadišanās no viņa notika 16. aprīlī Talsos.

Izsakām sirsnīgu līdzjūtību Andreja Zilgalvja ģimenei, draugiem, brāļiem un māsām!

“Adventes Vēstu” redakcija

ZIŅOJUMI

20. MAIJĀ svinēsim Septītās dienas adventistu Rīgas 4. draudzes 100 gadu jubileju Rīgā, Baznīcas ielā 12a.

10.00 svētku sabatskolas paneldiskusija, kurā piedalīsies draudzē kalpojušie mācītāji.

11.00 svētku dievkalpojuma otrā daļa, kurā paredzēta dokumentāla filma par draudzes vēsturi, apsveikumi, svētruna un plaša muzikālā slavēšanas programma ar koru, ansambļu un solistu piedalīšanos.

Aptuveni **13.30** kopējas pusdienas Korintas zālē.

16.00 svētku koncerts.

20. MAIJĀ plānotais jaunās Dziesmu grāmatas atvēršanas svētku koncerts ir PĀRCELTS uz 26. augustu 18.00!

3. JŪNIJĀ svinēsim Septītās dienas adventistu Talsu draudzes 100 gadu jubileju.

10.00 SDA Talsu draudzes telpās, Krievraga ielā 3 (netālu no autoostas) notiks svētku dievkalpojums.

17.00 Talsu tautas namā kā dāvana pilsētai būs kora “Gaismas ceļā” koncerts. Ieeja brīva.

NO 24. LĪDZ 26. AUGUSTAM Rīgā, Baznīcas ielā 12a notiks Latvijas draudžu savienības kārtējais kongress.

Drīzumā draudzes saņems rakstisku informāciju par LDS kongresam izvirzāmo delegātu skaitu un izraudzīšanas kārtību. Septītās dienas adventistu draudzes rokasgrāmata norāda: “Par delegātiem nepieciešams ievēlēt vīriešus un sievietes, kas pazīstami ar savu dievbijību un uzticamību un kuriem būs iespējams piedalīties kongresā. Katram delegātam ir jāpakļaujas Svētā Gara vadībai un jābalso saskaņā ar savu pārliecību.”

Delegātu izvirzīšanas termiņš ir **2023. gada 30. jūnijs.**

Kongresa noslēgumā plānoti jaunās Dziesmu grāmatas atvēršanas svētki un koncerts.

Anhels Manuels
Rodrigess (Ángel
Manuel Rodríguez)

NEMIRSTĪGĀ DVĒSELE UN MŪŽIGAIS EVANĢĒLIJS

Ciktāl mācība par dvēseles nemirstību nosaka evaņģēlija nozīmi?

Adventisti tic, ka Bībelē nav mācības par dvēselei piemītošo nemirstību, kā arī apstiprina, ka cilvēkam piemīt nesaraucama vienotība ar dzīvību ķermeņa formā. Tādēļ nemirstība ir dievišķa eshatoloģiska dāvana, kuru nevar atdalīt nost no ķermeņa augšamcelšanās.

Par nožēlu kristīgā baznīca ir saskaņojusies ar platonisko uzskatu par dvēselei piemītošo nemirstību. Aplūkosim katru no šīm pozīcijām atsevišķi!

NEMIRSTĪGĀ DVĒSELE

Pirmkārt, dvēseles nemirstības apgalvojums balstās mācībā, ka ārpus ķermeņa cilvēka dzīvība esot neiznīcināma.

Otrkārt, šī nemirstīgā dvēsele (lai kāda tā būtu) pēc dabas un funkcijām pieder cilvēka būtnei. Dvēsele pēc būtības iznāk kā persona bez ķermeņa, kura eksistē pati par sevi.

Treškārt, ja šāda lieta pastāv, tad ir acīmredzams, ka nevienā grēcīgās cilvēces vēstures brīdī šī dvēsele nav bijusi apdraudēta. Miesa iet bojā grēka dēļ, bet dvēsele dzīvo mūžīgi.

Ceturtkārt, ja mums būtu taisnība visā iepriekš sacītajā, tad dvēselei nav nepieciešama glābšana, jo to nekas neapdraud.

Piektkārt, daži, iespējams, iebildīs, sakot, ka nemirstīgajai dvēselei glābšana ir nepieciešama, jo tā eksistē

attiecīgajā sfērā. Citiem vārdiem, tie, iespējams, iebildīs, sakot, ka šai dvēselei ir nepieciešams atgriezties Dieva sfērā caur Kristu, lai izvairītos no otras sfēras, kur tai nāksies eksistēt mūžīgi degošajā ellē.

MŪŽĪBA UN EVANĢĒLIJS

Saskaņā ar mācību par nemirstīgu dvēseli mūsu pašu dabā pastāv kaut kas, ko mēs nekad nevaram zaudēt sava garīgā stāvokļa dēļ. Dvēseli nav nepieciešams glābt pašu par sevi.

Turpretī Bībele māca, ka grēks ir samaitājis pilnīgi visu personu – gan iekšējo, garīgo, gan fizisko un sociālo dzīvi, tādēļ cilvēkam ir nepieciešama glābšana. Vienīgā iespēja ir tapt par jaunu radījumu caur Kristus glābjošo upuri.

Ja cilvēka eksistencei nepastāv nekāds apdraudējums, tad tas mazina Kristus upura un dievišķās mīlestības atklāsmes nozīmi. Ja dvēsele ir nemirstīga, tad sanāk, ka Viņš nav devis Savu dzīvību par manas dvēseles glābšanu! Lai gan grēks prasa dvēseles izlīdzināšanos ar Dievu, daži apgalvo, ka tas neesot samaitājis pašai dvēselei piemītošo dzīvību. Šādi mūsu bojā ejai tiek noteikts citāds apdraudējums, ko ir radījis grēks un sacelšanās. Līdz ar to Kristus upura lielums tiek mazināts. Kristus upurim tiek piedēvēta

nozīme tikai tajā, ka Viņš bija nokāpis dziļumos, lai atdotu mums jau piederošu dzīvību. Ierobežojot izpratni par grēka nodarīto postu mūsu dzīvībai, tiek aizēnots Dieva uzpurīgās mīlestības lielums, kas ir atklāts pie krusta.

Visbeidzot, mācība par dvēseles nemirstību sagroza Dieva mīlošo raksturu, kurš tika atklāts pie krusta, pārdēvējot mūžīgo nāvi par mūžīgo dvēseles degšanu kopā ar netaisnajiem ellē. Kāda veida Dievs dedzinās cilvēkus mūžīgi par to, ka tie ir dzīvojuši islaicīgu grēcīgu dzīvi uz šīs planētas? Šī ir viena no lielākajām doktrinālajām tragēdijām kristietības vēsturē, kas ir izcēlusies tādēļ, ka tika pieņemts ticējums par dvēselei piemītošo nemirstību.

(Avots: "Adventist World"
2023. gada marts)

Bībele māca, ka grēks ir samaitājis pilnīgi visu personu – gan iekšējo, garīgo, gan fizisko un sociālo dzīvi, tādēļ cilvēkam ir nepieciešama glābšana. Vienīgā iespēja, kā tapt par jaunu radījumu, ir caur Kristus glābjošo upuri.

MĒS VAIRS NEESAM AIZMIRSTI

Vineta Laudurga, Rīgas
1. draudzes Nedzirdīgo
grupas mācītāja.

“Tavs vārds ir manu kāju spīdeklis un gaišums uz maniemi ceļiem.”¹

Dievs latviešu tautai ir parādījis žēlastību, ka 1694. gadā mēs varējām tikt pie pirmā visas Bībeles tulkojuma latviešu valodā. Kopš tā laika esam piedzīvojuši vēl divus Bībeles tulkojumus. Tā gandrīz jau 330 gadus Dieva Vārds ir gaišums uz mūsu dzīves ceļiem. Vai varat iztēloties, kā būtu tad, ja Bībele nebūtu iztulkota mūsu dzimtajā valodā? Pasaulē ir aptuveni 2000 valodu, kurās Bībele nav iztulkota. Starp šīm valodām ir arī nedzirdīgo zīmju valodas.

Saskaņā ar Nedzirdīgo Bībeles biedrības datiem pasaulē ir vairāk nekā 350 zīmju valodas ar aptuveni 70 miljoniem zīmju valodas lietotāju. Kaut arī Jēzus nepārprotamais nodoms bija tāds, lai vēsti par Dieva valstības evaņģēliju saņem visi cilvēki – “.. šīs Valstības evaņģēlijs tiks sludināts visā pasaulē par liecību visām tautām, un tad nāks gals”² –, Bībeles fragmentu tulkojumi ir pieejami tikai 5% no zīmju valodām. Līdz ar to nedzirdīgo zīmju valodas lietotāji ir tā grupa, kuras vajadzība pēc Dieva un pēc Bībeles ir bijusi visvairāk atstāta novārtā. Ak jā, 2020. gadā bija lieli svētki – svinīgi

tika pabeigta un pilnā mērā izdota pagaidām pasaulē vienīgā Bībele zīmju valodā – amerikāņu zīmju valodā.

Apzinoties šo Dieva aicinājumu un lielo darbu, Nedzirdīgo Bībeles biedrība sadarbībā ar Apvienotajām Bībeles biedrībām, Viklifa Bībeles tulkošanu organizāciju un citām partnerorganizācijām jau daudzus gadus strādā pie tā, lai veicinātu un atbalstītu Bībeles tulkošanu nedzirdīgajiem dažādās valstīs. Darbs nav nedz viegls, nedz ātri paveicams. Tāpēc ik pa laikam tiek organizētas tulkošanu apmācības, lai uzlabotu darba kvalitāti, un tulkošanu konferences, lai cilvēki uzzinātu ko jaunu, gūtu stiprinājumu un plecā sajūtu.

Šajā gadā Nedzirdīgo Bībeles biedrība organizēja vērienīgu konferenci Bībeles tulkošanai zīmju valodā, uz kuru ieradās 175 dalībnieki no 49 valstīm. Tā notika no 11. līdz 15. aprīlim Bafrā, Kipras ziemeļu daļā, un tajā piedalījās arī divas mūsu draudzes nedzirdīgo grupas locekles Elita un Ieva, kuras aktīvi darbojas Marka evaņģēlija tulkošanas projektā. Nedzirdīgajiem (tur gan bija arī vairāki dzirdīgie), kuri ikdienā dzīvo, strādā un arī draudzē atrodas masīvā dzirdīgo ielenkumā, šādas tikšanās ir īsta medus maize. Mēs, dzirdīgie, kas piederam pie sabiedrības

vairākuma, bieži pat neapzināties, ar kādām problēmām dzīvē un kalpošanā saskaras nedzirdīgie cilvēki. Tieši tāpēc viņiem ir svarīgi tikt ar sev līdzīgajiem, savas kultūras pārstāvjiem – cilvēkiem, kuri saskaras ar tādām pašām grūtībām, izaicinājumiem un kuriem ir līdzīga dzīves pieredze.

Katra konferences diena sākās ar svētbrīdi. Nedzirdīgie mācītāji mudināja pārdomāt Nehemijas grāmatā aprakstītos notikumus. Svētbrīdim noslēdzoties, konferences dalībnieki savās darba grupās pārrunāja, ko viņi var mācīties no konkrētā notikuma un kā tas var palīdzēt viņu kalpošanā. Konferences vadītāji akcentēja, ka mums dzīvē ir vajadzīgs šis mūris – Bībele. Ja mūra nav vai ja tas ir sagrauts, tad tas ir jāuzceļ, jāatjauno. Šo darbu nevar padarīt viens vai divi cilvēki – tajā jāiesaistās visiem, jāsadarbjas un citam cits jāatbalsta. Un nevajag zaudēt drosmi, ja parādās problēmas un neveiksmes, jo Nehemijas grāmata parāda, ka mūra atjaunošanas darbu nepārtraukti traucēja ienaidnieki.

Patiesi, izaicinājumi Bībeles tulkošanas procesā ir daudz un dažādi. Dažās valstīs nav piemērotu cilvēku, kas varētu veikt šo darbu, vēl citās valstīs nevar nokomplektēt pilnu

¹ Ps. 119:105

² Mt. 24:14

tulkotāju komandu, ko veido:

1) zinošs cilvēks vai mācītājs, kas var veikt Bībeles tekstu eksegēzi, izpēti;

2) cilvēks, kas izveido tekstam scenāriju;

3) nedzirdīgie, kas apspriežas un sarunā, kā to labāk parādīt zīmju valodā;

4) vismaz viens, bet vislabāk vairāki nedzirdīgie, kas Bībeles fragmentu ierunās video;

5) operators, kas to visu filmēs un samontēs;

6) attēlu meklētāji vai zīmētāji.

Tā kā nedzirdīgo sabiedrībā cilvēki cits citu labi pazīst, tad citās valstīs video redzamais teksta ierunātājs cilvēkiem asociējas ar konkrētu reliģisko piederību, kuras dēļ viņi vairāk koncentrējas uz runātāju un nepievērš uzmanību Bībeles vēstij. Vēl citās valstīs ar lielāku vai nomācošu islāmticīgo īpatsvaru video redzamais Bībeles teksta ierunātājs var tikt diskriminēts vai pat zaudēt dzīvību. Piemēram, Jemenā tika

nogalināts nedzirdīgais Bībeles tekstu ierunātājs, kad cilvēki viņu ieraudzīja video. Tāpēc jau vairākus gadus zemēs ar šādām problēmām vai apdraudējumu izmanto tehniskās iespējas, kad Bībeles tekstu ierunātājam video uzliek avatāru un viņa seja nav atpazīstama. Tad nedzirdīgo kopiena koncentrējas uz vēstījumu, nevis uz cilvēku, kurš to runā, kā arī tādā veidā var izvairīties no diskriminācijas.

Visi dalībnieki darba grupās dalījās savā pieredzē, sniedza cits citam padomus, kā risināt tulkošanas darba problēmas, un aizlūdza cits par citu. Šāds atbalsts un stiprinājums ir ļoti vajadzīgs. Kā jau iepriekš minēju – tulkošanas darbs nav viegls. Tad, kad ir uzrakstīts Bībeles fragmenta scenārijs un nofilmēts video zīmju valodā, tas divas reizes tiek vērtēts sabiedriskajā apspriešanā, kurā nedzirdīgie iesaka labojumus, kā vēstījumu labāk un skaidrāk parādīt. Teksta ierunātājam filmēšanās prasa ārkārtīgi lielu koncentrēšanos, jo,

pieļaujot vienu kļūmīgu zīmi vai parādot to nepareizā virzienā, viss video fragments jāfilmē no jauna. Filmēšanas laikā, kad stāvu aiz kameras un vēroju ekrānu, es baidos pat pakustēties, lai tikai nenovērstu teksta ierunātāja (laikam pareizāk būtu teikt – ierādītāja) uzmanību.

Lai arī cik šis darbs ir sarežģīts un nogurdinošs, mēs vēlamies piedzīvot to dienu, kad visas mēles (valodas) apliecinās, ka Jēzus Kristus ir Kungs Dievam Tēvam par godu³. Ikvienu ļaužu grupa ir pelnījusi iespēju piekļūt evaņģēlijam un Dievam, kurš izmaina mūsu dzīvi.

Patlaban visā pasaulē notiek darbs vairāk nekā tajos 37 Bībeles tulkošanas projektos, kurus var redzēt, ieejot deafbible.com. Tagad nedzirdīgie var teikt: "Mēs vairs neesam aizmirsti." Konference ir noslēgusies, un nedzirdīgie, uzlādēti un apņemšanās pilni, atgriezušies katrs savās mājās, lai turpinātu aizsāktu darbu.

³ Fil. 2:11

EMOCIONĀLAIS LĪDZSVARS UN TĀ NOZĪME ĢIMENES LAIMĒ

Imants Ģipslis – Ludzas draudzes, Rēzeknes draudzes un Kārsavas draudzes mācītājs

Kad kāds kristiešu pāris, Andris un Ieva, izlēma veidot savas attiecības nopietnā gultnē, kļūstot par vīru un sievu, viņi domāja (un mums kā cilvēskām būtnēm ir tendence tā domāt): “Mums nebūs tā, kā citiem, mēs nepieļausim tādas kļūdas, kā mūsu vecāki, kā radnieki, draugi vai paziņas. Mēs taču mīlam viens otru tik stipri, tik īpaši, tik unikāli, ka visas grūtības mēs pārvarēsim viegli un daudz prasmīgāk nekā citi. Un tam vien, ka mēs ticam Dievam un piederam draudzei, vajadzētu it kā automātiski palīdzēt atrisināt visas problēmas un izaicinājumus, kas stāsies mūsu ceļā.”

Bet agrāk vai vēlāk pienāk arī dienas un dzīves periodi, kad labās emocijas nomainās uz emocijām, kas izaicina laulāto un ģimenes locekļu vienotību un laimi. Ir brīži, ko varam plānot un paredzēt, bet ir arī notikumi, kuri nāk kā zibens no skaidrām debesīm, piemēram, slimības, darba zaudējums vai arī ikdienišķi dzīves sīkumi, kas it kā izsit no sliedēm.

Ko ar to iesākt? Kā rodas emocijas? Vai tās piedzīvot ir slikti vai labi? Vai emocijas ir iespējams pārvaldīt? Un kas ir emocionālā telpa?

Vēl viens no lielajiem mītiem, kas ir mantots no sengrieķu filozofijas un eksistē arī mūsdienu kristiešu vidē, ir tas, ka emocijas vai viss, kas saistīts ar cilvēka ķermeni, ir viennozīmīgi slikti. Un vēl kāds bieži sastopams kristiešu mīts ir tas, ka visas emocijas vajag uztvert kā Dieva vadību vai pat Dieva balsi.

Dzīve bez emocijām nav iespējama. Tāpat kā garšas un krāsas, tāpat arī emocijas mums ir Dieva dotas, lai mūsu dzīve būtu bagātāka un krāsaināka. Pēc Radītāja plāna mēs esam radīti tā, lai spētu domāt, mīlēt, just, priecāties, izjust gandarījumu, pieņemt lēmumus un rīkoties. Bet, protams, pēc cilvēces grēkā krišanas mēs piedzīvojam arī lielu devu sliktu emociju: uztraukumu, bailes, riebumu, dusmas, sāpes, nospiešību un daudzas citas izjūtas.

Arī Bībelē aprakstītie ticības vīri un sievas piedzīvoja dažādus brīžus – gan labos, gan sliktos – un dažādā veidā reaģēja uz to, ko juta un piedzīvoja. Arī mūsu Glābējs, Kungs Jēzus Kristus, piedzīvoja dažādas izjūtas, kad Viņš kalpoja cilvēka miesā cilvēces glābšanas labā. Viņš piedalījās cilvēka radīšanā un piedzīvoja, ko nozīmē būt cilvēkam uz šīs dumpīgās planētas Zeme. Viņš juta līdzī cilvēkiem, Viņš dusmojās par netaisnību, Viņš svinēja jūdu svētkus, Viņš dziedāja kopā ar mācekļiem, Viņš raudāja par Jeruzalemi un Lācara nāvi un piedzīvoja vientulību, atsvešinātību no Debesu Tēva, sāpes un agoniju Ģetzemanes dārzā un pie krusta. Jēzus ļoti labi saprot tevi un mani, kad savā dzīvē piedzīvojam dažādas izjūtas. Ar savu piemēru Jēzus parāda arī to, ka ne vienmēr mēs drīkstam paļauties uz emocijām, bet mēs varam iemācīties tās atpazīt un pārvaldīt.

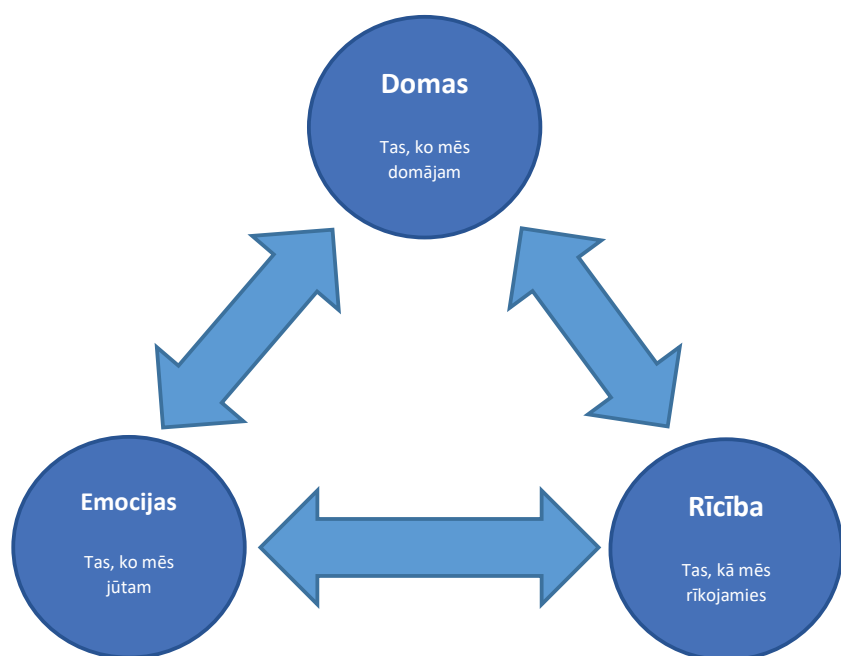
Jēzus, mācot par patiesu mīlestību pret Dievu, teica: “Un tev

būs To Kungu, savu Dievu, mīlēt no visas savas sirds un no visas savas dvēseles, un no visa sava prāta, un no visa sava spēka.” (Mk. 12:30) Tātad patiesa kalpošana Dievam un Dieva pielūgsmē sevī ietver emocijas, garīgās spējas, prāta spējas un rīcību. Arī attiecībās ar cilvēkiem – laulātajiem un ģimenes locekļiem – mēs lietojam nosauktās komponentes, tostarp emocijas.

Droši vien esat dzirdējuši un piedzīvojuši atziņu, ka mēs vislabāk atceramies nevis to, ko cilvēki mums ir teikuši, bet to, ka cilvēki mums ir likuši justies. Ja uzdodam sev jautājumu: “Ko nozīmē “mīlēt savu tuvāko kā sevi pašu” (Mk. 12:31) saistībā ar mūsu emocijām?”, tad atbilde, iespējams, būs tāda: tā ir vēlme iemācīties emocijas atpazīt un pārvaldīt tā, lai radītu sev un citiem, kuri atrodas mums blakus, patīkamu atmosfēru.

DOMAS, SAJŪTAS, RĪCĪBA

Tāpat kā mūsu prāts ir saistīts ar ķermeni, tāpat mūsu domas, sajūtas un rīcība ir saistītas savā starpā, un tas ietekmē mūs pašus un citus cilvēkus, kas atrodas mūsu ietekmes lokā. Emocijas ir sajūtas, kas rodas, mūsu nervu sistēmai reaģējot uz domām, izteli, reāliem notikumiem, pašu vai citu cilvēku rīcību, apkārtējās vides ietekmi un visu to, ko piedzīvojam. Emociju strauju palielināšanos vai strauju pasliktināšanos, vai

(Attēls: “Domas, sajūtas, rīcība” no Kārena Holforde “Growing Healthy Families”)

samazināšanos tiešā veidā var ietekmēt cilvēka pašsajūta, fiziskā veselība, hormonālās svārstības vai hormonālās pārmaiņas, ķermeņa fizioloģiskie cikli un procesi, kā arī uztvere un psihiskā veselība.

Emocijas ir kā ielūgums radīt saikni ar citiem cilvēkiem, izrādīt līdzjūtību un piedalīties citu cilvēku dzīvē (Rom. 12:15). Emocijas ir mūsu reakcija, dzīvojot pasaulē, kurā ir haoss, sāpes, arī skaistums un prieks. Emocijas ir signāli no mūsu ķermeņa, lai palīdzētu mums atbilstoši reaģēt uz to, ko piedzīvojam. (Kārena Holforde. “Growing Healthy Families”)

EMOCIJU ATPAZĪŠANA

“Kāpēc tu esi tik izmisusi, mana dvēsele, un tik nemiera pilna manī?” (Ps. 43:5a)

Pirmkārt, mums jāiemācās atpazīt savas emocijas, lai spējam saprast, kādas emocijas kādā apjomā mēs šobrīd piedzīvojam, kādus secinājumus varam izdarīt un kādus lēmumus pieņemt, lai uzlabotu savu pašsajūtu vai gūtu stabilitāti. Dažas no metodēm, lai to izdarītu, ir dienasgrāmatas rakstīšana vai emociju sektoru diagrammas (“pirāga” jeb grafika apla formā, sadalot to procentuāli pa gabaliem) uzzīmēšana, tajā iekļaujot visas jūsu šī brīža emocijas. Ja ir pārāk daudz slikto emociju, tas nav labi.

Veselības speciālisti rekomendē, ka 2/3 vajadzētu būt labajām emocijām. Bet, kā izrādās, arī tad, ja ir pārlietu daudz (vairāk par 2/3) labo emociju, nav labi, jo cilvēkam šādā gadījumā zūd realitātes izjūta. Justies priecīgam vai bēdīgam ir normāli. Mums jāiemācās šīs emocijas atpazīt un jācenšas tās cieņpilni paskaidrot savam laulātajam draugam vai ģimenes locekļiem.

EMOCIJU PĀRVALDĪŠANA

“Neļauj ļaunumam sevi uzvarēt, bet uzvari ļaunu ar labu!” (Rom. 12:2)

Tieši laulības attiecībās ir ļoti izšķiroši katram uzņemties atbildību par savām emocijām. Piemēram, ja ir slikts garastāvoklis, vajag to pateikt vārdos un izmantot kādu brīdi un attiecīgās metodes, lai atjaunotos. Daudzreiz laulātie draugi jūtas līdzatkarīgi no otra emocionālā stāvokļa, un daudzkreiz kādam no laulātajiem var šķist, ka otram viņš ir jāsaprot arī bez vārdiem, it kā nolasot domas. Mēs neviens neesam domu lasītāji. Tā būtu fantastika. Ir jārunā.

Svarīgi piebilst, ka mūsu uztvere un domāšana tiešā veidā ietekmē mūsu sajūtu pasauli un emocionālo stabilitāti. Ir ļoti svarīgi, ar kādu informāciju mēs barojam savu prātu – ar īstu “maizi” vai ar “sēnalām”.

Tikpat svarīga ir veselīgu robežu

novilkšana un uzturēšana, lai neļautu, piemēram, ziņu sensācijām vai intrigām darba kolektīvā, vai kāda cilvēka centieniem ar mums manipulēt pārņemt visu mūsu prātu un emocijas.

E. Vaita grāmatā “Kristīgā sātība” 149. lpp. raksta šādi: “Ja jūs nevarat kontrolēt savas dziņas un emocijas tā, kā gribētos, jūs varat kontrolēt gribu, un jūsu dzīvē notiks pilnīga pārmaiņa. Ja jūs atdodat savu gribu Kristum, tad jūsu dzīve ar Kristu ir apslēpta Dievā. Tā ir savienota ar spēku, kurš ir pārāks par visiem ķēniņiem un varām.”

Tātad, saprotot, ka mums ir izjūtas, kuras šobrīd nespējam kontrolēt, mēs tiekam aicināti vērsties pēc palīdzības pie Dieva. Izmantojot brīvo gribu, mēs varam izvēlēties, kam pakļaut savas domas, saņemt palīdzību un mācīties sevi pārvaldīt.

VESELĪGA SEVIS PIENĒMŠANA UN POZITĪVS IEKŠĒJAIS DIALOGS

“Es Tev pateicos, ka es esmu tik brīnišķī radīts, brīnišķī ir Tavi darbi, mana dvēsele to labi zina.” (Ps. 139:14)

Emocionālais stāvoklis un psihoemocionālā stabilitāte ir atkarīga no domāšanas veida un tā, cik labas prasmes sieva un vīrs ir apguvuši, lai pārvaldītu savas emocijas. Ļoti svarīgi veidot prātā pozitīvas domas un attieksmi par sevi, saviem ģimenes locekļiem un citiem cilvēkiem. Arī brīdī, kad bez loģiska iemesla uzmācas sliktas domas, izvēlēsimies tām nepiekrīst, centīsimies atrast pretargumentus un veidot pozitīvu iekšējo domu pasauli. Un vienmēr atcerēsimies, ka Debesu Tēvs mūs un mūsu ģimenes locekļus ir radījis brīnišķīgus, unikālus un ka Viņa acis mēs esam ļoti dārgi.

VESELĪGS GARĪGUMS

Uzdosim sev jautājumu – vai mans garīgums ir vērtējams kā pozitīvs arī šajā jomā? Ja nē, kas būtu jāmaina? Dažkārt nākas saskarties ar kristiešiem, kuri ir garīgi, bet emocionāli rīkojas kā mazi bērni. Mācīsimies kontrolēt un pārvaldīt savas emocijas un neliksim dēļ tām

citiem ciest. Ļoti vērtīgi ir attīstīt ne tikai garīgumu un intelektu, bet arī emocionālo inteligenci.

VESELĪGS DZĪVESVEIDS

Emocijas rodas cilvēka ķermenī, tāpēc veselīgs dzīvesveids un atteikšanās no kaitīgajiem ieradumiem noteikti uzlabos jūsu kā cilvēka stabilitāti. Cik labi jūtamies, kad mums kaut kas sāp, un cik labi, kad esam enerģijas pilni un veseli? Ne vienmēr pašsajūtas uzlabošanai ir nepieciešami lieli izdevumi, tā var būt pastaiga mežā, pietiekama atpūta un miegs, elpošanas vingrinājumi, duša vai silta vanna, kumelišu tēja vai glāze tīra ūdens u.c.

EMOCIONĀLĀ TELPA

Droši vien esat ievērojuši, ka tad, kad noguruši atgriežaties mājās no darba, studijām vai komandējuma, nav tik ļoti svarīgi, kāda dizaina vai kvalitātes mēbeles vai sadzīves tehnikas iekārtas tur atrodas, bet vissvarīgākais ir tas, kā jūs tur sagaida un kā jūtaties, tur atrodoties. Precīzāk sakot, svarīgi ir tas, kā mēs paši un mūsu laulātais draugs/ draudzene mums ļauj justies. Tas, kādu emocionālo telpu esam priekš sevis un savas ģimenes izveidojuši, ir mūsu pašu atbildība un personīgo izvēļu sekas. Un šī emocionālā telpa neatrodas tikai mājās, tā automātiski iet jums līdzī visur, kurp kopā dodaties – automašīnā, veikalā, parkā, darbā, draudzē u.c. Emocionālā telpa ir neredzama, bet emocionāli sajūtama atmosfēra teritorijā ap konkrētu cilvēku vai cilvēku grupu. Veselīgai un pozitīvai emocionālajai telpai ir milzīga nozīme laulāto laimē un arī veselīgu bērnu izaugsmei.

Kā mēs, vīrs un sieva, varam pozitīvi ietekmēt, izveidot un uzturēt veselīgu un stabilu emocionālo telpu? Nebalstīsim savu dzīvi uz mītiem, bet mācīsimies, kā izveidot šādu telpu savā ģimenē!

ESAM KOPĀ, LAI PALĪDZĒTU VIENS OTRAM

Kad koncentrējamies uz otra nepilnībām un cenšamies otru pārveidot, mēs ļoti iedragājam

laulības attiecības. Bet, kad koncentrējamies uz to, lai palīdzētu atvieglot otra nastas un ļautu Dievam mūs dziedināt un labot, tad Viņš var sekmēt mūsu izaugsmi ar Viņam vien zināmām metodēm. Mainīt otru nav mūsu darbs, tas ir Dieva darbs.

“Zinīga sieva uzceļ savu namu, bet trakuļīga neprāte to ar savu rīcību sagrauj.” (Sal. pam. 14:1) Šis ir Bībeles apraksts par sievas ietekmi uz ģimenes emocionālo telpu, kā arī par emocijām un to pārvaldīšanu. Tas ir aicinājums sievietēm kļūt zinīgām jeb izglītoties, lai prastu veidot mājīgu un siltu emocionālo vidi ģimenē. Sievas loma laulībā ir uzturēt šo patīkamo atmosfēru, bet atmosfēra ir ļoti atkarīga no sievas emocionālā stāvokļa, no prasmes atpazīt savas emocijas, nolasīt sajūtas un prast tās izmantot par labu sev un apkārtējiem.

“Tā arī vīriem pienākas savas sievas mīlēt kā savu miesu. Kas mīl savu sievu, tas mīl sevi pašu.” (Ef. 5:28)

Vīri, lai palīdzētu sievietēm justies emocionāli labi un stabili, dariet viņām regulāri zināmu gan vārdos, gan darbos to, ka mīlat savu sievu kā vienīgo un unikālo sievieti jūsu dzīvē. Daudzreiz vīriešiem ir vieglāk kaut ko izdarīt, nevis pateikt, bet atcerieties, ka sievietei ļoti svarīgi ir dzirdēt vārdos un sajūst, ka vīrs viņu mīl un apbrīno.

“Un to es lūdzu, lai jūsu mīlestība vienmēr, pāri plūzdama, pieaugtu visā atziņā un izjūtā, ka jūs svarīgāko pārbaudāt, lai Kristus dienā būtu tīri un nevainojami, ieguvuši pilnīgu Jēzus Kristus taisnības augli Dievam par godu un slavu.” (Fil. 1:9–11)

Emocijas var mainīties kā laika apstākļi, bet principiāla, beznosacījumu mīlestība, cieņa, uzticība, godīgums, rūpes, līdzjūtība, kalpošana otra vajadzībām ir tas stiprais bibeliskais pamats, kas uztur stabilitāti ģimenē.

Uzrakstiet uz lapas vai viedtālrunī piezīmēs trīs lietas, kuras jūs jau šonedēļ izdarīsit, lai palīdzētu savā ģimenē uzlabot emocionālo atmosfēru! Jo, lai cik kvalitatīva būtu informācija, ko lasāt, tā neko nemainīs, ja to nelietosīt dzīvē. Lai saulaini jūsmājās!

VĒL DAŽI VĒRTĪGI IETEIKUMI:

✓ **Nedalīta uzmanība/komunikācija laulāto starpā.**

Pievērsiet pietiekamu uzmanību viens otram, skatieties acīs, kad sarunājaties, uzklausiet un izstāstiet savu stāstu!

✓ **Pieņemšana.** Pieņemiet viens otru tikpat silti, cik Jēzus pieņem jūs.

✓ **Cieņa.** Uzmanīgi uzklausiet viens otru un cieņpilni runāiet viens ar otru.

✓ **Drošības sajūta.** Dāvājiet viens otram un nodrošiniet drošības sajūtu savā starpā.

✓ **Palīdzēšana.** Palīdziet viens otram tikt galā ar izaicinošiem emocionāliem pārdzīvojumiem.

✓ **Novērtēšana.** Atrodiet dažādus veidus, kā apliecināt, ka vērtējat otru, piem., *Es ļoti vērtēju, ka tu...; Liels tev paldies par...!* Pateicieties laulātajam draugam arī citu klātbūtnē! Paudiet un stāstiet viens otram, cik nozīmīgas jums ir šīs attiecības! Stāstiet un parādiet bērniem vienkāršos un radošos veidos, cik dārgi viņi jums ir! Sviniet īpašus brīžus!

✓ **Laipnība un rūpes.** Dariet un sakiet mazas, jaukas lietas saviem vīriem/sievām un bērniem, cik vien bieži varat. Tie var būt mazi pārsteigumi, priecīgas un mīlestības pilnas zīmītes, ziņas. *Ko es varu darīt, lai Tu justos īpaši samīļots?* Tie var būt apskāvienī, jauki vārdi, dāvanīņas u. tml.

✓ **Iedrošināšana.** Iedrošiniet viens otru sasniegt gan kopīgos, gan personīgos mērķus!

✓ **Nomieriniet viens otru.**

Klausieties otra stāstītājā, pagatavojiet viņa/ viņas mīļāko ēdienu vai dzērienu, noskaidrojiet, kas ir otra “ēdienkarte jeb Menu”, lai viņš justos labāk?

✓ **Atbalsts un palīdzība.**

Jautājiet, ko varat šonedēļ darīt otra labā. Strādājiet kopā pie kāda izaicinoša darba vai projekta. Pat ja esat ļoti aizņemts, piedāvāiet atbalstu, sakot: “Man ir 30 minūtes. Ko es šajā brīdī varu darīt Tavā labā?”

*Gramzdas astoņgadīgās skolas
astotās klases audzinātājam.
Rihards Krieviņš mūsu skolā mācījās
apmierinoši, uzrādīja lielu centību mā-
cību darbā.
Rihardam jāalguēžas jūsu skolā,
jo šeit ir aizliegta zona, un tā kā
viņš neapmeklē sestdienās skolu, mēs vi-
ņam izziņu nedodam, lai pierakstītos
mūsu c. padomē.*

Kl. audz.: Eilēzipe.

Kad lido akmeņi

“Bet tie, skaļā balsi brēkdami, [...] visi kopā viņam uzbruka un, izgrūduši no pilsētas ārā, nomētāja akmeņiem.” (Ap. d. 7:57, 58)

Līdzīgs gadījums notika, kad gāju Gramzdas astoņgadīgās skolas pirmajā klasē. No dzimšanas māte un tēvs mani vienmēr ņēma līdzi uz draudzes dievkalpojumiem, kuri notika mūsu mājā, Liepājas rajona Gramzdas ciema “Upītēs”. Dievkalpojumi notika sestdienās. Sākoties skolas gaitām, es jau biju nobriedis kristietis, gatavs liecināt par savu pārliecību.

Ierodoties pirmo dienu skolā, es savai audzinātājai jau uzreiz sāku liecināt, ka esmu ticīgs un ka skola ir mans darbs, līdz ar to sestdienās uz skolu nenākšu. Skolotāja, protams, īsti nesaprata, ko tas nozīmē, bet šī ziņa īsā laikā sasniedza gandrīz visus skolas skolēnus. Sākās manis pāraudzinašanas darbs – pārrunas, un es skolā kļuva populārs kā baltais zvirbulis. Protams, skolas komjaunatnes vadītājam tas nedeķa mieru. Viņam par savu darbu – komunisma propagandu – bija jāatskaitās augstāk stāvošajiem komunistiskās partijas vadītājiem. Diemžēl ar mazo pirmklasnieku Rihardu viņiem neveicās. Uz skolu tika izsaukti vecāki, un vienreiz pat uz mūsu māju sabatā, dievkalpojuma laikā atnāca vesela delegācija. Bet rezultātu nekādu! Vecākiem izteica draudus, ka tikšu izņemts no ģimenes.

Es, mana māsa un brālēns Jānis parasti no skolas gājām mājās pa mazu taciņu cauri rudzu

laukam – kopumā kādus divus kilometrus. Taciņas beigu daļā atradās liela grants bedre, kur celtnieki ņēma granti celtniecības vajadzībām. Šī taciņa bija ceļš uz skolu vairākiem dažāda vecuma bērniem no dažādām klasēm un mājām kolhozā. Reiz, kad viens pats nācu mājās, pamanīju grants bedres malā bērnu bariņu. Neko nenojauzdams, es tiem tuvojos. Kad biju jau nonācis pietiekami tuvu, viss šis bērnu bariņš, skaļā balsi brēkdams, man uzbruka, metot ar akmeņiem, kurus viņi bija turējuši kabatās gatavībā. Es nesapratu, kas un par ko, bet sapratu, ka tas ir pa īstam un ka pārrunas šeit neviens negatavojas vest. Meklēju akmeņus no uzartā lauka un mēģināju aizstāvēties. Protams, pārspēks bija viņu pusē. Mani ar zilumiem uz pieres un rokām saņēma gūstā un nosēdināja kādā iedobē. Bērni atkal sāka pielādēt tukšās kabatas ar akmeņiem un devās gaidīt otro pāraudzinaamo balto zvirbuli – manu brālēnu Jāni. Jānim tuvojoties, atkal tika atsākta “karadarbība”. Tā kā mani sargātāji arī aizgāja karot, es, palicis viens, ilgi negaidīju un skriešus metos brālēnam palīgā. Pēc pēc kāda laika “sātana armija” atkāpās un mēs ar brālēnu sasisti un zilumaini devāmies mājās. Tas bija skolas komjauniešu agitācijas darba rezultāts, kas varēja beigties letāli. Uz mums lidoja reāli akmeņi. Bet nebija jau kam sūdzēties, jo “komandieri” vienmēr aizstāvēja savus “zaldātus”, un “zaldāti” bija gatavi jaunām cīņām.

Katru pirmdienu skolotāja obligāti izsauca mani pie tāfeles, gribēdama pārbaudīt manas sestdienas stundu zināšanas. Lai neapkaunotu savu ticību Dievam, es vienmēr svētdienās gāju pie viena sava klases biedra uz mājām un norakstīju visu, kas sestdienā bija mācīts. Tēvs uztaisīja man slēpes, lai ziemā es varētu tikt pāri kupenām. Skolotājam tas bija pārsteigums, ka viņa nevarēja man ielikt divnieku, jo brīnumainā kārtā es visu zināju. Lai arī kā, bet es katru gadu gāju uz augšu no klases uz klasi, līdz nonācu līdz astotajai klasei. Tad kopā ar vecākiem nolēmām, ka es braukšu uz Ventspils rajonu, kur toreiz dzīvoja kāda mūsu draudzes ģimenīte, kurā visi stingri stāvēja uz Bībeles principiem un sabatos uz skolu negāja.

Sākumā viss gāja gludi, līdz skolas “garīgie vadoņi” atrada iemeslu mani padzīt no skolas. Tika pat uzrakstīts paskaidrojums manai Gramzdas skolai: “Rihards Krieviņš mūsu skolā mācījās apmierinoši, uzrādot lielu centību mācību darbā [...]. Tā kā viņš neapmeklē skolu sēdīnās, mēs nedodam viņam izziņu, lai pierakstītos mūsu ciema padomē. Klases audzinātāja”.

Pēc atgriešanās Gramzdas skolā sajutu zināmu cieņu no klases biedru puses par savu nepakļaušanos skolas vadībai. Astotajā klasē nācās mācīties divas reizes. Skolas direktors gan brīdināja, ka es skolu nepabeigšu vispār, jo katru gadu vismaz divi eksāmeni parasti ir sestdienās.

(Turpinājums 27. lpp.)

IEGŪT SEV DIEVU

SARUNA AR PROFESORU

ALEKSEJU OPARINU

Andris Pešelis

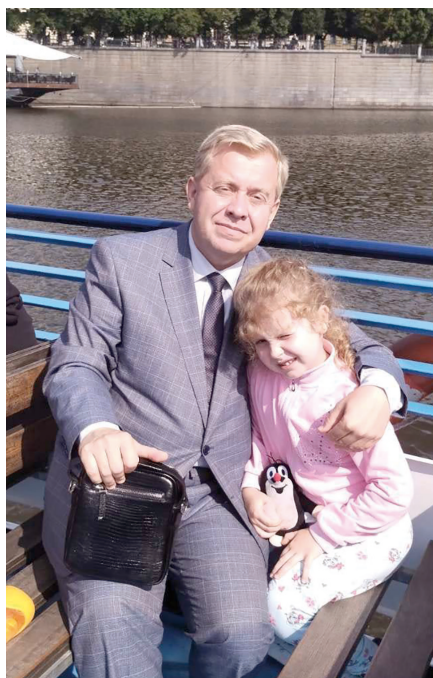
Aleksejs Oparins

Pagājušajā mēnesī izdevniecībā “Patmos” sagaidījām Alekseja Oparina populārās un daudzu lasītāju iemīļotās grāmatas “Pasaules reliģijas un Bībele” iznākšanu. Drīzumā ceram Latvijā sagaidīt arī grāmatas autoru pašu. Šajā intervijā Alekseju Oparinu uz sarunu aicināja Andris Pešelis.

Andris Pešelis: Mēs ar nepacietību gaidām Tavu vizīti Latvijā, lai dzirdētu Tavas lekcijas par Bībeles vēsturi. Ceram visai drīz Tevi šeit satikt. Latvijas lasītājiem Tu esi pazīstams kā grāmatu “Pasaules reliģijas un Bībele” un “Vēstures atslēgas” autors, Tev ir iznākušas vairākas grāmatas arī krievu valodā. Pašlaik Tu kopā ar ģimeni dzīvo Prāgā un kalpo Čehijas draudžu savienībā. Lai gan daudzi Tevi Latvijā jau sen pazīst un Tu esi bijis Rīgā vairākas reizes, tomēr, lai iepazīstinātu ar Tevi arī pārējos žurnāla lasītājus, uzdošu vairākus arī personiskas dabas jautājumus.

Cik sen Tu jau esi draudzē?

Aleksejs Oparins: Kopš 1994. gada

A. Oparins ar meitiņu

3. aprīļa. Tiku kristīts 16 gadu vecumā Harkovā.

A. P.: Vai Tev bija kāds spilgts piedzīvojums, kad Tu pieņēmi Kristu?

A. O.: Tāda īsti spilgta piedzīvojuma, kad pieņēmu Kristu, man nebija. Taču, atskatoties atpakaļ, varu redzēt, kā Dievs darbojās pie manis. Lieta tāda, ka mūsu adventistu draudzei bija piederējis vēl mūsu vecvectēvs, kurš pieņēma adventes vēsti Krimā 1913. gadā. Viņš bija draudzes vecākais. Tad Staļina laikā viņš atradās apcietinājumā. Pēc kara viņš reģistrēja adventistu draudzi Eipatorijā. No vecvectēva mēs zinājām, ka adventistu draudze māca tikai pēc Bībeles. Kad pārbūves laikā radās iespēja vairāk uzzināt par reliģiju, mēs kopā ar māti meklējām to draudzi, kas veidotu savu mācību tikai pēc Bībeles. Lasot dažādu literatūru, mēs pārliecinājāmies, ka tikai septītās dienas adventisti balsta savu mācību uz Bibeli.

A. P.: Tavā ģimenē ir tradīcija izvēlēties ārsta profesiju. Pastāsti, kas Tu esi pēc specialitātes?

A. O.: Jā, tiešām, mūsu ģimenē ir šāda tradīcija – kļūt par ārstu. Mana vecmāmiņa bija ārste, ķirurģe un medicīnas pulkvede. Kara laikā viņa dienēja hospitālī, veicot operācijas. Mana mamma ir medicīnas zinātņu kandidāte pediatrijā. Mans tēvs ir terapeits, zinātņu doktors un profesors. Tādēļ kopš bērnības esmu dzirdējis sarunas par slimniekiem un to ārstēšanu, par medikamentiem un slimībām. Mani neviens neskubināja kļūt par ārstu, taču man šī profesija

šķita kā pati par sevi saprotama izvēle.

A. P.: Kāpēc Tu kļuvi par ārstu, nevis vēsturnieku?

A. O.: Vienu brīdi es svārstījos starp medicīnas institūtu un universitātes vēstures fakultāti. Taču tās bija neilgas svārstības. Vēsture man vienmēr ir patikusi, tomēr es kļuvi par ārstu, jo lielāku apmierinājumu sniedz tieši sajūta, ka tev izdodas kādam atvieglināt ciešanas.

A. P.: No kurienes Tev interese par vēsturi?

A. O.: Šo interesi manī radīja māte. Kopš bērnības atceros, ka viņa man lasīja grāmatas par vēsturi, par pilīm, par bruņiniekiem, senatnes karaļiem. Tādēļ vēsture man iepatikās jau kopš bērnības. Sevišķi mani saistīja viduslaiku vēsture.

A. P.: Kā Tu iesāki rakstīt grāmatas? Cik to Tev ir?

A. O.: Grāmatas es iesāku rakstīt 1997. gadā. Tolaik mūsu draudzes mācītājs bija Sergejs Molčanovs. Viņš vadīja semināru par Atklāsmes grāmatu un aicināja mani veidot nelielus ievadus šīm lekcijām. Seminārā piedalījās arī mūsu draudžu savienības mantzinis Nikolajs Zinjuks. Viņš mani paaicināja uz sarunu un piedāvāja apkopot šos ievadus krājumā, kuru varētu izdot kā atsevišķu grāmatu, kā arī apstiprināja, ka šādu darbu būs interesanti izdot. Tā tika izdota mana pirmā grāmata, kuras nosaukums bija “Pasaules vēsture un Bībeles pravietojumi.”

Kopumā esmu sarakstījis 63 grāmatas par vēsturi, arheoloģiju un

medicīnas vēsturi. Vispopulārākā no šīm grāmatām, kā runā, esot "Pasaules reliģijas un Bībele". Ukrainā to izdeva 4 metienos. Man pašam vairsaistošākās bija divas. Pirmā no tām ir "Senās un viduslaiku medicīnas vēsture", kurā esmu aprakstījis ne tikai medicīnas zinātnes attīstību, bet arī to, kā reliģiskie ticējumi noteica medicīnas saturu un virzību. Medicīnas vēsture atklājas kā traģēdija, parādot to, kā zinātniekiem vajadzēja lauzties cauri viduslaiku reliģiozajai tumsonībai. Otra grāmata ir izdota salīdzinoši nesen. Tā ir "Baznīcas dogmātu vēsture", pēc sava apjoma neliela grāmata, tajā esmu centies parādīt, kā gadsimtu gaitā maz pamazām baznīcu dominējošajās mācībās iezagās maldu mācības.

A. P.: Ko Tu raksti šobrīd? Par ko būs Tava nākamā grāmata?

A. O.: Pašlaik vēlos uzrakstīt padziļinātu darbu par baznīcas dogmām. Gribu aprakstīt tādas mācības kā kristības, Piemiņas mielasts, dvēseles nemirstība un citas, aprakstīt, kā skaidrā bībeliskā mācība par cilvēka stāvokli pēc nāves pārvērtās mācībā par aizkapa dzīvi, kā Bībeles mācība par Piemiņas mielastu pārvērtās mācībā par sakramentu, kur maize un vīns pārvēršas burtiskā Kristus miesā un asinīs. Vēlos aprakstīt, kā sludināšanu, kas bija svarīga draudzes dievkalpošanā, aizvietoja mise. Arī to, kā vispār notika novirzīšanās no Bībeles mācības.

A. P.: Kā šo karu pārcieš mūsu draudzes Ukrainā? Kā draudze darbojas kara apstākļos?

A. O.: Te būtu svarīgi piezīmēt, ka Dievs tiešām sargā Savu draudzi. Tā mūsu pilsētā, Harkivā, kopš karadarbības sākuma dievkalpojumi mūsu draudzēs praktiski nav tikuši pārtraukti. Tie burtiski notika arī uzlidojumu laikā. Dievkalpojumi notiek visos lūgšanu namos. Tie ir kļuvuši par evaņģelizācijas un sociālās palīdzības centriem. Mūsu draudžu savienībā uzsvars vienmēr ir bijis likts uz misijas aktivitātēm, tādēļ tagad katra Harkivas draudze notur evaņģelizācijas programmas. Jā, tieši evaņģelizācijas programmas kara laikā. Cilvēki nāk pie Dieva un tiek kristīti.

A. P.: Vai Ukrainai būs dziedināšana pēc kara? Ko Tu kā

ārsts par to vari pasacīt?

A. O.: Jā, mēs ticam, ka pēc kara Dievs atvērs īpašas durvis evaņģelizācijai. Mēs ticam, ka vēl daudz cilvēku pieņems vēsti par patieso Dievu. Tiešām, Dievs sargā šajos grūtajos laikos. Tas liecina, ka Dievs mīl mūsu tautu. Viņš to vēlas izglābt.

A. P.: Kādi ir Tavi iespaidi par Rīgu, Latviju?

A. O.: Pirmo reizi biju Rīgā 2007. gadā. Tad Tu, Andri, mani uzaicināji. Līdz pat šim brīdim esmu pateicīgs, ka varēju viesoties šai brīnišķīgajā pilsētā un brīnišķīgajā valstī – Latvijā. Kopš bērnības biju vēlējies aizbraukt uz Latviju. Par jūsu valsti esmu daudzreiz lasījis vēstures grāmatās. Bērnībā Latviju pazinu pēc filmas "Ilgaiss ceļš kāpās". Kad ieradus Latvijā pirmo reizi, mani šī valsts valdzināja. Jūs dzīvojat apbrīnojami skaistā zemē. Pie jums ir skaista jūra, kāpas, pat pilis un muižas.

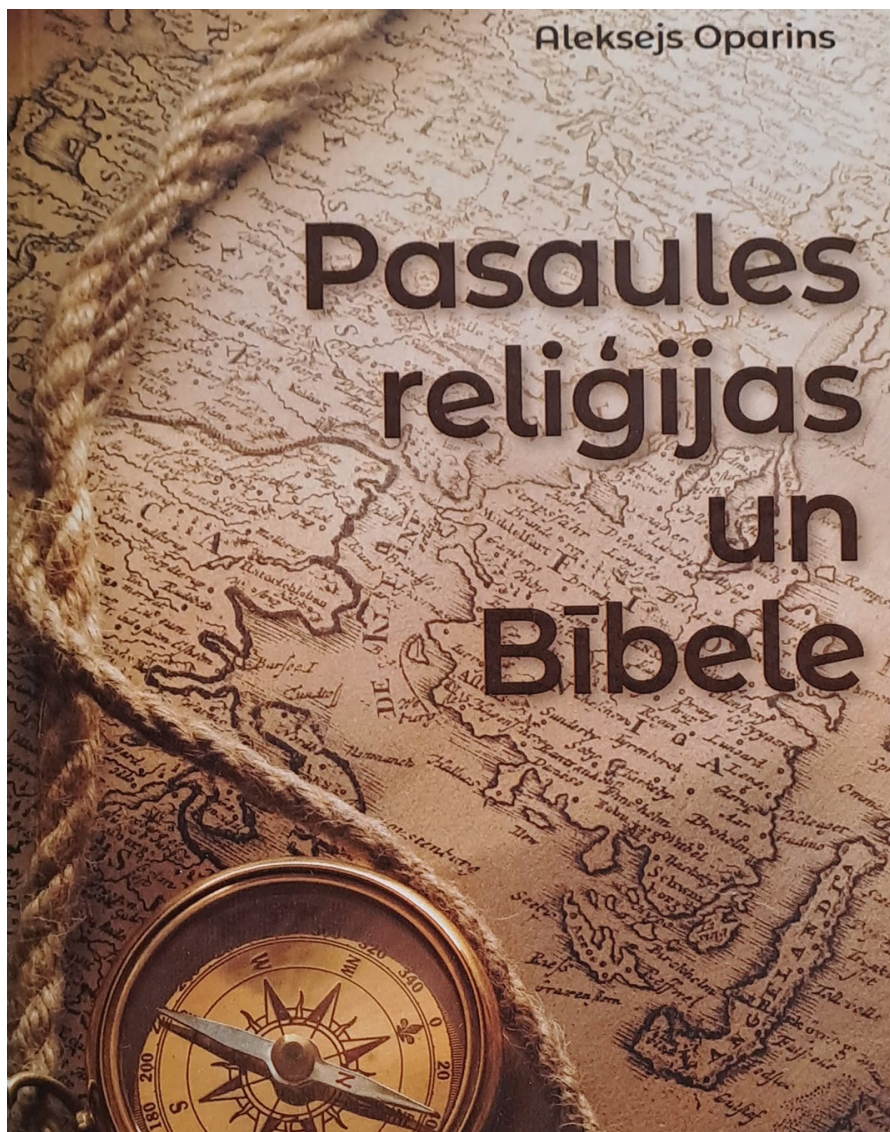
Līdz šim brīdim Rīga ir mana mīļākā pilsēta. Tā ir pilsēta, kur esmu garīgi atpūties. Man patīk Vecpilsēta, varu tur staigāt neskaitāmas reizes. Kopš 2007. gada esmu bijis Rīgā

vairākas reizes, un katru reizi jūsu zeme man atklājās citādāk. Atceros braucienu pa Kurzemi, biju Kuldīgā, Ventspilī, Dobelē, atceros Rundāles pili un Bauskas pili, tādēļ ar ilgām gaidu, kad vēlreiz varēšu atbraukt uz jūsu zemi.

A. P.: Kas, tavuprāt, dzīvē ir pats svarīgākais?

A. O.: No vienas puses, tas ir vienkāršs jautājums, bet, no otras puses, grūts jautājums. Seno semītu valodās vārds "Dievs" apzīmē mērķi, turpretī vārds "grēks" norāda, ka ir trāpīts garām mērķim. Tādēļ, manuprāt, ir svarīgi savā dzīvē iegūt mērķi, iegūt sev Dievu.

Atceros, kā mana vecmāmiņa stāstīja atmiņas no savas bērnības. Viņas bērnu dienās mēdza teikt, ka ikkatru dienu ir jāuzzina kaut kas jauns un jāizdara kaut kas noderīgs. Tas būtu labs mērķis – katru dienu uzzināt kaut ko jaunu un izdarīt kaut ko noderīgu cilvēkiem ar Jēzus palīdzību. Šis kara laiks man ir atklājis, ka Dievs ir īpaši tuvu, ka Viņš ļoti mūs mīl, tādēļ iegūt sev Dievu ir svarīgākais dzīves mērķis, lai arī cik skaļi tas neizklausītos.

Vineta Krauliņa –
LDS Komunikācijas
nodaļas vadītāja

Lūgšanas par bērniem

Redzot to, kas notiek pasaulē, domāju, ka neviena vecāka sirds vairs nevar būt droša par savu bērnu nākotni, ja sirsnīgās lūgšanās nenesam viņus Debesu troņa priekšā.

Šodien pieminēšu vairākus pieturas punktus, kas var palīdzēt mums organizēti virzīties pa lūgšanu taku ar cerību sasniegt mērķi – mūsu bērnu dvēseles pestīšanu.

1) DIEVA SLAVĒŠANA.

Tāpat kā austrumu gudrie nāca pie Jēzus, lai Viņu pielūgtu, arī mēs, nākot Dieva tuvumā, vispirms nesam Viņam savu lūpu augli, slavējot un godājot Viņu par to, kas Viņš ir un kāds Viņš ir.

Šeit varam izmantot daudzos psalmus, kuros dziesminieks izteicis slavu un pateicību Dievam, vai arī citas Rakstu vietas pēc savas izvēles, bet varam arī slavēt Viņu par to, ka Viņš ir mūsu bērnu Radītājs un Glābējs un ir atpircis viņus no šīs pasaules ar Savām asinīm. (Ps. 46; 47; 63; 65; 66; 67; 84 u. c.)

2) PATEICĪBA.

Ps. 50:14 ir teikts: “Nes Dievam pateicību kā upuri un tā pildi Visaugstākajam savus solījumus!”

Šeit varam pateikties Dievam par to labo, ko Viņš mūsu bērnos ir ielicis, par viņu labajām rakstura īpašībām, par to, ka Viņš ir sargājis mūsu bērnus, piedēvis viņiem klūdas, vadījis viņus dzīves ceļos un svētījis.

3) GRĒKU PIEDOŠANA.

Jes. 59:1 ir teikts: “Redzi, Tā Kunga roka nebūt nav par īsu, lai tā nevarētu palīdzēt, un Viņa auss nav tā aizkritusi, ka tā nevarētu

dzirdēt. Bet jūsu pārkāpumi jūs attālina no jūsu Dieva, un jūsu grēki apslēpj Viņa vaigu no jums, ka Viņš neklausās uz jums [...]”

Lai Dievs varētu uz klausīt mūsu lūgšanas par bērniem, mums vispirms jālūdz, lai Viņš piedod jebkuru mūsu grēku, ar ko esam Viņu apbēdinājuši, un tāpat arī jālūdz, lai Viņš piedod mūsu bērniem viņu grēkus.

Kādam var ienākt prātā doma, vai tad katram nav jālūdz piedošana pašam par saviem grēkiem, vai es varu lūgt piedošānu Dievam par savu bērnu kļūdām un grēkiem? Bībelē mēs varam atrast atbildi arī uz šo jautājumu. To atklāj Ījaba 1:4, 5: “Viņa dēli bija parādūši ikviens savā namā pēc kārtas kopā sanākt un rīkot dzīres. Tie mēdza aicināt un ielūgt arī savas trīs māsas, lai tās kopā ar viņiem ēstu un dzertu. Kad kārtējo dzīru laiks bija apkārt, tad Ījabs sūtīja viņiem savu atgādinājumu un ieteica pašiem svētīties. Viņš svētīja viņus arī pats. Viņš cēlās nākamā dienā agri no rīta un upurēja dedzināmos upurus, atbilstoši viņu skaitam, jo Ījabs mēdza spriest tā: “Varbūt mani dēli ir grēku darijuši un savā sirdsprātā zaimojuši Dievu.” Tā Ījabs darija allaž.”

Grēka problēma ir tā, ka, atkārtoti darot kaut ko nepareizi, tas kļūst par ieradumu un ir ļoti grūti no tā atbrīvoties. Salamana pamācību grāmatā 5:22 teikts: “Pārkāpeja ļaunais darbs saņems savā varā viņu pašu, un ar savu grēka valgu viņš paliks nesaraujami sasiets.”

Lūdzot par mūsu un mūsu bērnu grēku piedošānu, nedarīsim to formāli, bet atcerēsimies, ka

mūsu Dievs ir tāds Dievs, kurš pats vēlas mums piedot, tāpēc lūgšim dzīvā ticībā un pateicībā par šo nenovērtējamo dāvanu!

Jes. 43:25 “Es – Es tas esmu, kas izdzēšu tavus noziegumus Manis paša dēļ un nepamenu tavus grēkus.”

Jes. 44:22 “Es izgaissinu tavus pārkāpumus kā miglu un lieku izklist taviem grēkiem kā mākonim. Atgriezies pie Manis, jo Es tevi atpestīšu!”

Ps. 103:10–12 “Viņš nedara mums pēc mūsu grēkiem un neatmaksā mums pēc mūsu noziegumiem, jo, cik augstu ir debesis pār zemi, tik liela ir Viņa žēlastība pret tiem, kas Viņu bīstas. Cik tālu ir rīti no vakariem, tik tālu Viņš atliek mūsu pārkāpumus nost no mums [...]”

Jer. 14:7 “Kad mūsu grēki mūs apsūdz, Kungs, žēlo mūs Sava Vārda dēļ! Jo daudz ir mūsu pārkāpumu, ar ko mēs pret Tevi esam apgrēkojušies.”

4) ŠĶISTĪŠANA.

Viens no maniem mīļākajiem Bībeles apsolījumiem ir apsolījums par šķīstīšanu. Kā gan mēs varētu mainīties, mainīt savu raksturu un ieradumus, ja Dievs mums nebūtu devis šo tik īpašo dāvanu – solījumu, ka Viņš mūs šķīstīs no mūsu traipiem un vainām?

1. Jņ. 1:9 “Ja atzīstamies savos grēkos, tad Viņš ir uzticīgs un taisns, ka Viņš mums piedod grēkus un šķīsta mūs no visas netaisnības.”

Ec. 36: 25 “Es jūs slacināšu ar šķīstu ūdeni, lai jūs topat šķīsti: Es jūs šķīstīšu no visiem jūsu traipiem un no visādas jūsu elka kalpības.”

Piedošanas dāvanai nāk līdzī vēl viena brīnišķīga Dieva dāvana. Dievs apsola mūs atbrīvot no tām saitēm, no tās vilkmes, no tās patikas, kas mūs velk pie grēka. Viņš ir apsolijs šķīstīt mūs no pilnīgi visiem traipiem un kļūdām! Tas varbūt nenotiks vienas dienas laikā, mums vajadzēs šo lūgumu atkārtot atkal un atkal, bet, ja lūgsim, tad varēsim dzīvot ar drošības apziņu, ka Lielā mazgājamā mašīna ir ieslēgta un darbojas.

5) CELT IENAIDU PRET GRĒKU.

Tagad zinām, ka Dieva šķīstīšanas process mūsu bērnu dzīvē ir iesācies, un varam par to no sirds priecāties. Bet šajā procesā ir nepieciešama sadarbība! Tādēļ mūsu nākamais solis lūgšanā ir lūgt pēc tā, lai Dievs rada mūsu bērna sirdī ienaidu pret grēku, t.i., dabisku nepatiku pret visu grēcīgo, ļauno, nepatieso, kaitīgo, vieglprātīgo un pret jebkuru grēku, kāds vien eksistē uz šīs grēkā kritušās planētas.

1. Mozus 3:15 “Un Es celšu ienaidu starp tevi un sievu, starp tavu dzimumu un sievas dzimumu. Tas tev sadragās galvu, bet tu viņam iekodīsi papēdi.”

6) LŪGŠANA PĒC SVĒTĀ GARA.

Nākošā lieta, kas mūsu bērniem ir ļoti nepieciešama, ir Svētā Gara palīdzība katrā dzīves mirklī un katrā situācijā, lai viņi varētu saredzēt lietas, kādas tās īstenībā ir, un atšķirt labu no ļauna. Svētā Gara iespaids uz viņu sirdi un prātu var ienest dievišķu gaismu, kuras priekšā ienaidniekam ir jāatkāpjas no savām pozīcijām. Svētais Gars kā neviens cits var palīdzēt mūsu bērniem pieņemt pareizus lēmumus un izdarīt izvēles, kas ved pa mūžības ceļu, tādēļ lūgsim Dievu, lai Viņš piepilda Savus apsoliņumus un sūta Svēto Garu!

Jņ. 14:26 “Bet Aizstāvis, Svētais Gars, ko Tēvs sūtīs Manā Vārdā, Tas jums visu mācīs un atgādinās jums visu, ko Es jums esmu sacījis.”

Jņ. 16:7-11 “Tomēr Es jums saku patiesību: tas jums par labu, ka Es aizeimu. Jo, ja Es neaizietu, Aizstāvis nenāktu pie jums. Bet aizgājis Es to sūtīšu pie jums. Un Viņš nāks un liks pasaulei izprast grēku, taisnību un tiesu. Grēku – jo tie netic Man. Taisnību – jo

Es aizeimu pie Tēva, un jūs Mani vairs neredzēsiet. Tiesu – jo šis pasaules valdnieks ir dabūjis savu spriedumu.”

Cah. 4:6 “Tad viņš man deva šādu paskaidrojumu: tā skan Tā Kunga vārds Zerubabelam: ne ar bruņotu spēku, ne ar varu, bet ar Manu Garu! – saka Tas Kungs Cebaots.”

Cah. 10:1 “Lūdziet tad nu no Tā Kunga vēlino un agrīno lietu, un Tas Kungs sabiezinās mākoņus un dos lietus papildinam visiem augiem laukā.”

7) DOT GUDRĪBU.

Ticība ir Dieva dāvana, taču, lai cilvēks varētu ticēt un sekot Dievam, viņam nepieciešams lietot arī savas prāta spējas, nepieciešama gudrība.

Ps. 92:6, 7 “Cik lieli ir Tavi darbi, ak, Kungs, cik ļoti dziļas Tavas domas! Tik nejēga to nesaprot, un nelga to neņemt vērā!”

Protams, neviens no mums nevēlas, lai mūsu bērni iekļūtu nelgu un nejēgu kategorijā, tādēļ varam lūgt, lai Debesu Tēvs dāvā viņiem gudrību, kas vajadzīga, lai spētu pieņemt šo brīnišķīgo ticības dāvanu.

Jēk. 1:5 “Bet, ja kādam no jums trūkst gudrības, tas lai to lūdz no Dieva, kas visiem dod devīgi un nepārmezdams, un viņam taps dots.”

8) DOT MĪLESTĪBU.

Mēs varētu sev jautāt, vai Dievu ir iespējams mīlēt ar aukstu, loģisku prātu. Nepārprotami – lai atsauktos mīlestībai kā dzīvē, tā arī attiecībās ar Dievu, ir vajadzīga pretmīlestība. Šis dievišķās mīlestības strauts, no kura vienmēr varam smelt, atrodas Dieva tuvumā. Tad nu lūgsim, lai Debesu Tēvs ar Sava Svētā Gara palīdzību piepilda mūsu bērnu sirdi ar šo dievišķo mīlestību.

Rom. 5:5 “[...] bet cerība nepamet kaunā, jo mūsu sirdīs izlieta Dieva mīlestība ar Svēto Garu, kas mums dots.”

9) LAI SVĒTAIS GARS AIZLŪDZ.

Neapšaubāmi, Bībele ir neaprakstāmu Debesu dārgumu krātuve! Diemžēl mēs sava cilvēciskā vājuma dēļ dažkārt daudz ko

tajā nepamanām, aizmirstam vai vienkārši neiedomājamies, lai vajadzīgajā brīdī šos dārgumus izmantotu. Viens šāds īpašs dārgums ir Dieva apsoliņums, ka Svētais Gars pats aizlūgs par mums.

Rom. 8:26 “Bez tam arī Gars nāk palīgā mūsu nespēkam; jo mēs nezinām, ko mums būs lūgt un kā; bet pats Gars aizlūdz par mums ar bezvārdu nopūtām.”

Bībeles komentāros par šo pantu ir rakstīts, ka Svētais Gars par mums aizlūdz ar tādu intensitāti, kas līdzinās vaidiem. Vai gan varam to salīdzināt ar mūsu dažkārt skumjajām, bezcerīgajām un bezpalīdzīgajām lūgšanām? Tad nu lūgsim, lai Svētais Gars pats aizlūdz par mūsu bērnu glābšanu, jo Viņam vienīgajam ir pieeja pie mūsu bērnu sirds!

10) APSARDZĪBA.

Neaizmirsīsim arī, ka šajā ļaunuma pilnajā pasaulē mūsu bērniem ik brīdī ir ļoti nepieciešama Dieva apsardzība. Tā ir vajadzīga viņu domām, prātam, viņu sirdij un ķermenim. Laimīgi, ka arī to Dievs ir mums apsolijs sagādāt!

Ps. 121: 3-7 “Viņš neļaus tavai kājai slidēt; kas tevi sargā, tas nesnauž! Redzi, Israēla sargs nesnauž un neguļ. Tas Kungs ir tavs sargs, Tas Kungs ir tava paēna tev pa tavu labo roku, ka dienā saule tevi nespiež, nedz mēness naktī. Tas Kungs lai tevi pasargā no visa ļauna, Viņš lai pasargā tavu dvēseli.

Mēs varam slavēt Dievu un pateikties Viņam par to, ka Viņš nekad neguļ un nesnauž, ka Viņš ir nomodā par mūsu bērniem visas 24 stundas, ka Viņš var atturēt mūsu bērnu kājas no slidēšanas gan burtiskā, gan garīgā, gan emocionālā un morālā veidā, ka Viņš vienīgais spēj pasargāt mūsu bērnu dvēseli un viņus pašus no visa ļauna. Lai Viņam mūžīga slava un pateicība par to!

11) LABI DRAUGI.

Cik gan dārgi mums katram ir mūsu tuvie un labie draugi! Tā tiešām ir nepārvērtējama šīs dzīves dāvana. Salamana pamācību grāmata arī dod mums padomus draugu sakarā.

Sal. pam. 18:24 “Citam daudz draugu uz nelaimi; tomēr ir draugi, kas ir labāki nekā brālis.”

Skumji pat domāt par to, ka daudzkārt tieši bērnu draugi ir tie, kas viņus aizved neceļos, pārgalvīgās izdarībās, alkohola un narkotiku lietošanā, zādzībās un citos noziegumos. Tomēr, ja lūgsim Dievu, ticēsim, ka Viņš var dāvēt mūsu bērniem labus draugus un arī viņus pašus padarīt par labiem draugiem.

Sal. pam. 27:9 “[...] draugs ir sirdij mīļš sava padoma dēļ, ko viņš dod tavai dvēselei.”

Lūgsim arī, lai Dievs dod mūsu bērniem gudrību atšķirt labu draugu no slikta un iekšēju spēku saraut tādas draudzības saites, kas nenāk par labu!

Sal. pam. 14:7 “Ej projām no muļķa, jo tu neko no viņa neiemācīsies!”

Diemžēl arī draugi var kļūt par sātana ieroci dvēseļu pazudināšanā, tādēļ lūgsim neatslābstoši, lai Dievs dāvē mūsu bērniem draugus, kuri viņus ceļ uz augšu, nevis velk uz leju!

12) VĒLĒŠANĀS SEKOT DIEVAM.

Lūgsim, lai Dievs dāvē mūsu bērniem vēlēšanos sekot Viņam un staigāt Viņa pēdās!

Ps. 86:11 “Māci man, Kungs, Tavu ceļu, lai es staigāju Tavā patiesībā; noskaņo manu sirdi visnotaļ tā, lai es Tavu Vārdu būtos!”

13) SEKOŠANA DIEVA PLĀNAM.

Lūgsim, lai mūsu bērni sadzird un atsaucas Dieva aicinājumam, Viņa nodomiem un Viņa plānam mūsu bērnu dzīvei!

Jer. 29:11 “Jo Es zinu, kādas Man domas par jums, saka Tas Kungs, miera un glābšanas domas un ne ļaunuma un ciešanu domas, ka Es jums beigās došu to, ko jūs cerat.”

14) BRĪVĪBA NO BAILĒM.

Dievam ir miera un glābšanas domas par katru bērnu. Lūgsim, lai tās piepildās viņu dzīvē! Lūgsim Dievu, lai Viņš dāvē mūsu bērniem brīvību no jebkādam bailēm, lai viņi spēj visā pilnībā uzticēties Dievam kā savam Glābējam un Kungam!

Jes. 41:10 “Nebīsties, jo Es esmu

ar tevi! Neatkāpies, jo Es esmu tavš Dievs! Es tevi stiprinu, Es tev arī palīdzu, Es tevi uzturu ar Savas taisnības labo roku!”

Vienmēr sāksim lūgšanas, pienesot pateicību Dievam par visu to labo, ko Viņš Savā žēlastībā jau ir darījis un ko Viņš vēl darīs. Atcerēsimies, ka “tā Kunga acis ir vērstas uz taisnajiem un Viņa ausis atvērtas viņu lūgšanām” (1. Pēt. 3:12).

Šeit rakstītie lūgšanu ieteikumi nenozīmē, ka visi šie lūgumi jāpienes Dievam vienā lūgšanā. Katrs var izvēlēties, par ko lūgt, vadoties no mūsu bērnu vajadzībām un konkrētā brīža situācijas. Varam arī izvēlēties dienā lūgt par kādu vienu konkrētu jautājumu, atstājot pārējo citai reizei.

Lai Dievs dāvē mums lūgšanu garu, cerību un neatlaidību lūgšanās! Viņš ir uzticams! Dievs ar mums.

Ieva Punte:

Mēs esam par saviem bērniem vienmēr lūguši, bet ir arī bijis, ka palaižam garām vajadzību pēc lūgšanas, tātad nelūdzam, jo kaut kā ir bijusi sajūta, ka šo situāciju varēsim atrisināt paši. Tomēr tieši tad esam nonākuši pie secinājuma, ka vajadzēja lūgt.

Te būs viens piemērs. Mūsu dēlam skolā kaut kā ļoti grūti gāja ar angļu valodu. Visi bērni runā angliiski, un stunda notiek gandrīz pilnībā angļu valodā, bet viņš nesaprot un dusmojas. Tā vietā, lai iemācītos kaut nelielā daudz uz priekšu, viņš sabēdājas, un nenotiek nekāda attīstība. Es centos viņam palīdzēt, ļoti centos, bet likās, ka viņš ir uzlīcis tādas kā klapes uz ausīm un acīm un nepieņem angļu valodu. Notika angļu valodas stunda, viņš atkal nesaprata mācīto vielu un tā sadusmojās, ka vienkārši vairs neko nedarīja.

Es, to visu redzot, ļoti sabēdājos, tik ļoti, ka likās – pamats zem kājām sabrucis. Apsēdos un bēdājos, tad galvā iešāvās doma, Svētais Gars runāja uz mani. Ko es bēdājos? Ir jālūdz, jāslavē Dievs, jālasa Bībele, jāmeklē spēks! Man nebija spēka slavēt, lasīt vai lūgt, bet vienu mazu solīti tomēr veicu. Es paņēmu savu mazo blociņu, kurā rakstu Bībeles pantus, kas mani svētbriža laikā īpaši uzrunā. Pirmais, ko atvēru, bija 2. Tes. 3:3 “Tas Kungs ir uzticams. Viņš jūs darīs stiprus un pasargās no ļauna.” Domāju, vai es ticu, ka Viņš mani darīs stipru lūgt par savu bērnu, lai viņš nepadodas grūtību priekšā. Lasīju šo pantu neskaitāmas reizes, līdz sāku ticēt, ka Viņš darīs mani stipru, lai iedvesmotu dēlu cīnīties un nepadoties.

Kamēr dēlam notika angļu valodas stunda, es lūdzu un pēc stundas jutos stiprināta. Šobrīd mēs kopā ar dēlu mācāmies lūgt palīdzību Dievam un neatlaidīgi mācāmies angļu valodu. Tas ir Dieva darbs, lai dēls nepadotos, bet mācītos un ļautos Dieva žēlastībai.

Dieva žēlastība ir tā, kas tik ļoti atklājas ikdienas gaitās gan mazās, gan lielās rūpēs.

Šis piedzīvojums man ļoti atgādina, ka nedrīkst padoties grūtību priekšā, bet ka tās jānes pie Dieva troņa pat tad, ja sākumā esmu kļūdījusies un iedomājusies, ka visu varu atrisināt pati.

Elena Karluša:

5. marta rītā mans tikai 1 gadu un 2 mēnešus vecais dēls Elias aplējās ar karstu tēju. Tas bija liels pārdzīvojums mums visiem. Sāpes, kas bija redzamas mana bērna sejā, lauza man sirdi, un es zināju, ka te esmu bezspēcīga, zināju, ka viss ir jānodod Dieva rokās. Tāpēc, dodoties uz slimnīcas Uzņemšanas nodaļu, lūdzu, lai Dievs dod man spēku visu izturēt, gudrību, kā vislabāk palīdzēt dēlam, kā arī gudrību ārstiem, bet, pats galvenais,

es lūdzu, lai Dievs palīdz Eliam, lai mierina un dziedina, lai dēlīnš jūt, ka mamma ir blakus un ka viss būs labi.

Kad ieradāties Uzņemšanas nodaļā, pirmā stunda bija visgrūtākā, jo bija jāveic atsāpināšana. Tur Dievs palīdzēja ļoti, jo, lai gan bija jūtams stress, satraukums un Elias daudz raudāja, manī bija miers. Es palīdzēju dakteriem, kā varēju, mierināju Eliu, biju cieši blakus un glaudīju viņa galvu. Kad Elias pēc atsāpināšanas aizmīga, es uzreiz rakstīju visiem, lai lūdzu par mums, jo es ticu lūgšanu spēkam un pateicos visiem, kas lūdza, rakstīja man un apvaicājās, kā mums iet.

Tad mums atbrauca pakaļ ātrā palīdzība, un ārsti teica, ka jādodas uz Rīgas slimnīcu un ka tur būs jāpaliek. Tas mani mazliet satrauca, bet es uzticējos Dievam, zināju, ka Viņš visu vadīs, un tā arī bija. Elias bija pilnīgi mierīgs, braucot uz Rīgu un esot Rīgas slimnīcā, likās, ka ir pilnīgi atguvies, jo smaidīja un skraidīja apkārt pa palātu. Ārsti teica, ka mums nav jāpaliek slimnīcā un ka varam doties mājās, lai gan bija 2. pakāpēs apdegums. Divas nedēļas braukājām uz Rīgu uz pārsiešanām, un viss tik ļoti skaisti un labi sadzija. Eliam visā šajā procesā nebija nekādu sāpju, nevajadzēja lietot nekādus pretsāpju medikamentus un nebija problēmu ar pārsējiem. Dievs ļoti vadīja mūs, vecākus, deva mieru un brīnišķīgi dziedināja Eliu.

Esmu pateicīga, ka man ir tik mīlošs Tēvs, kurš rūpējas par mani un manu ģimeni un kuram varu uzticēties pat tad, kad nezinu, ko iesākt.

Rasa Melngalve:

Kā jebkuram kristīgam vecākam, audzinot savus bērnus, arī man ir dziļas ilgas, lai mani bērni pieņemtu Jēzu savā sirdī un būtu patiesības ceļa gājēji. Tas nozīmē ne tikai kristīties, bet arī reāli katru dienu dzīvot saskaņā ar Dievu, piedzīvot Viņa tuvumu.

Par saviem bērniem lūdzu jau tad, kad vēl nebiju gaidībās. Lūdzu Dievam, ja Dievs mums dāvās bērnus, tad lai arī palīdz viņiem

kļūt par Jēzus sekotājiem. Kad bērni piedzima, jau no agras bērnības audzinājām viņus pateikties un pielūgt Dievu. Gājām uz draudzi katru sabatu, bērni piedalījās bērnu sabatskolās, draudzē iesaistījām viņus kopīgajos ģimenes muzikālajos priekšnesumos, dziedot un spēlējot mūzikas instrumentus, viņi piedalījās arī citās kalpošanās.

Kad jaunākajam dēlam bija 8 gadi, viņš pieņēma Jēzu savā sirdī un nokristījās. Kad viņš pirms kristībām mācījās Bībeles stundas, tad kādu dienu pajautāja vecākam, 11 gadus vecajam, brālim, vai viņš arī vēlas kristīties, uz ko saņēma pavisam pārliecinošu "Nē!". Es vecākam dēlam teicu, ka tā ir viņa izvēle un ka es nekādā veidā nerādīšu spiedienu, mudinot viņu kristīties. Tajā laikā man likās, ka vecākam dēlam vispār nemaz neinteresē garīgās lietas. Ārēji viņš neizrādīja nekādu interesi par to, izņemot Ceļa meklētāju nometnes, uz kurām viņš ļoti gribēja doties. Biju noraizējusies par vecāko dēlu. Lūdzu Dievam, lai rada bērnam interesi par Viņu, par mūžības jautājumiem.

Kad vecākam dēlam bija 15 gadi, viņš man paziņoja, ka gatavojas mācīties Bībeles stundas un kristīties. Cik man tas bija liels pārsteigums un prieks! Pēc gada nokristījās arī vecākais dēls.

Bet ar kristībām stāsts nebeidzas. Vislielāko sirdsmieru un iepriecinājumu rada tas, ka redzu savus bērnus ar prieku kalpojam draudzē, kā arī, ka viņi ikdienas dzīvē cenšas dzīvot kristīgu dzīvi. Patiesībā sajūtas, ko piedzīvoju, nevar vārdos aprakstīt. Esmu ļoti laimīga, ka Dievs tik brīnišķīgi ir uzklauzījis manas lūgšanas par bērniem un daudzus, daudzus citus lūgumus. Dievs ir tik labs!

Helvi Rancāne:

Mana liecība ir par tām atbildēm un palīdzību, kādu esmu saņēmusi no Debesu Tēva attiecībās ar vismazākajiem, man tas ir – ar mazbērniem. Dieva Vārdā ir teikts: "Māci savam bērnam viņa ceļu, no tā viņš neatstājas arī tad, kad viņš jau vecs kļuvis." (Sal. pam. 22:6) Visas mammas un omes zina, cik tas ir grūti. Tās, kurām ir vai ir bijis trīsgadnieks, zina, ko nozīmē nīķi un ka sarunāšana ne vienmēr ir iedarbīga, reizēm tā nedarbojas. Tā, kas vienmēr darbojas, ir lūgšana. Situācijās, kad redzu, ka tūlīt šķīdīs asaras vai ka tas jau notiek, es pielūdzu skaļi, pateicoties Dievam

par palīdzību un lūdzot mieru mazbērnām.

Nav nepieciešams aprakstīt kādu konkrētu situāciju. Tas ir tik brīnumaini – redzēt, ka bērna domas un noskaņojums pēkšņi mainās un ka situācijai rodas cits risinājums. Mani sevišķi iepriecina tie Dieva dāvētie brīži, kad Viņš vēlas iepazīstināt bērnu ar Sevi, kad mums ir kādas jaukas sarunas par Jēzu un Dieva valstību, kad ir iespēja kopā lūgt par kādu vajadzību un piedzīvot, kā Dievs atbild. Debesu Tēvs rada šīs situācijas, lai mācītu mazajam dzīvi kopā ar Viņu, mācītu par Viņa klātbūtni, rūpēm, mīlestību.

Nesen stāvējām pie atvērtām ārdurvīm, pa tām ielidoja kamene, bet ārā vairs nevarēja izlidot. Skāļi lūdzu Dievu, lai Viņš palīdz man dabūt kmeni laukā, un tas notika. Esterīte man jautāja: “Kāpēc tu lūdzi?” Esmu pārliecināta, ka atbildi viņa zināja, bet esmu ievērojusi, ka viņai patīk, ka to pasaka. Man bija iespēja pateikt, ka mēs visu darām kopā ar Dievu, Viņu lūdzot.

Vislielākais pārsteigums no Dieva priekš manis ir par tām spējām, kādas Viņš man iedod, lai rosinātu bērnu domāt par garīgām lietām. Reizēm tas bija mans uzdevums – nolikt Esteri gulēt pusdienas miedziņu. Pirms tam mums bija vesels rituāls – ar lūgšanu, pateicoties par jaukiem brīžiem un labu miedziņu, ar Bībeles stāsta lasīšanu un vēl diviem stāstiem brīvā fantāzijas lidojumā. Te nu vienmēr notika tas lielais brīnums. Es nekad neesmu bijusi stāstu stāstītāja, skolā sacerējumi man ne visai padevās, bet mazmeita gaida stāstus. Tematu viņa pateica – par bitēm, taureņiem, tārpiņiem. Stāstam bija jātop vienā mirklī, nebija laika izdomāt. Zinot, ka Dievs ir brīnumu Dievs, uzticēju to klusā lūgšanā Viņam un, pateikusi pirmo teikumu, vienmēr piedzīvoju, ka nāca turpinājums. Vislielākais brīnums, ka Dievs deva domas, kā šiem stāstiem par bitēm pievienot garīgu saturu ar kristīgu pamācību.

Cik brīnīšķīgi, ka Dievs ir mūsu uzticīgais palīgs it visās vajadzībās! Viņš spēj mums dot to, kā mums pietrūkst, un paņemt prom to, kas ir nederīgs. Dievs ir brīnumu Dievs visās mūsu attiecībās un dzīves jomās. Tāpēc – lai nepagurst mūsu lūgšanas un palāvība uz Dievu!

Ivita

Goldberga-Skrebele:

“Šis ir tas vārds, ko pravietis Jeremija teica Baruham, Nerijas dēlam, kad tas Jūdas ķēniņa Jojakīma, Josijas dēla, ceturtajā valdīšanas gadā uzrakstīja šīs runas grāmatā, kā Jeremija tās viņam sacīja priekšā. Viņš teica: “Tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs, par tevi, Baruh: Tu sūdzies: cik man grūti! Tas Kungs pievienojis manām sāpēm vēl bēdas. Noguris es esmu no savas nemītīgās vaidēšanas un nekur es nevaru atrast miera! Saki viņam: tā saka Tas Kungs: zini, ko Es pats esmu cēlis, to Es atkal noplēšu, un, ko dēstījis, to Es atkal izrauju ārā. Tā klāsies visai šai zemei. Un tad tu meklē sev vēl ko lielu? Nemeklē! Apdomā, Es sūtu postu pār visu miesu, saka Tas Kungs, pār visiem laudīm, bet tev Es laušu saglabāt savu dzīvību visur, kurp vien tu dosies!” (Jer. 45:1–5)

Pēdējā laikā man mīla ir kļuvusi šī Rakstu vieta no Bībeles, jo esmu pateicīga Debesu Tēvam par visu, ko katru dienu piedzīvoju un saņemu no Viņa. Tiešām cenšos nemeklēt neko lielu, bet saskatīt tās svētības, ko Debesu Tēvs dara pie maniem bērniem ikdienā, un par to pateikties. Cik Dievs ir labs! Es pateicos, ka Dievs sargā manus bērnus, manu ģimeni, ka Viņš man ir devis divus dēlus – Ričardu un Raivo, ka abi viņi ir veseli, sirsnīgi un atsaucīgi, ka Dievs viņus veido, vada un mīl, kā ikvienu no mums.

Dievs klausā lūgšanas, ko lūdzu par viņiem, un es varu tikai turpināt lūgt un būt pārliecināta, ka tas, kas mūsu sirdīs labo darbu iesācis, to pabeigs līdz Kristus Jēzus dienai (skat. Fil. 1:6).

Manam vecākajam dēlam tagad ir 22 gadi. Kad piedzima jaunākais dēls, tad viņam bija tikai 9. Atceros, ka tas bija manā dzīvē grūts laiks, jo bērnus audzināju viena. Atceros, ka dēlam toreiz teicu, ka man vairs nebūs tik daudz laika priekš viņa kā kādreiz, ka nevarēšu viņam vairs tā palīdzēt kā līdz šim. Toreiz, pirms 13 gadiem, pateicu šos vārdus, bet visu laiku tie

manā sirdī gulēja kā sāpe, jo tikai ar gadiem apzinājos, ka esmu dēlu tādējādi sāpinājusi.

Gāja laiks, un sapratu, ka man ir jāatvainojas, jālūdz piedošana gan viņam, gan Dievam par to. Un tikai šogad to izdarīju, jo sapratu, ka tā mūsu attiecībās var ienākt svētība.

Dēls šobrīd nav Latvijā, tāpēc nolēmu uzrakstīt ziņu, atzīt kļūdas savā audzināšanā un lūgt piedošanu. Ar prieku saņēmu ziņu no dēla, ka viņš nekad nav sajuties manis atstāts, bet ka vienmēr esmu viņu atbalstījusi un palīdzējusi. Tas bija kā balzams manai dvēselei! Tik labs ir Dievs! Viņš vienmēr ir pielicis klāt arī mīlestības ziņā to, ko es nespēju dot...

Es turpinu lūgt Dievu par abiem saviem dēliem un uzticēt viņus Dievam. Nav jēgas vaimanāt sāpēs un bēdās par viņu dažkārt nepareizajām izvēlēm. Tas Kungs zina visu! Viņš ir mīlestība. Viņš nepieķūst un nenogurst, Viņa gudrība ir neaptverama (skat. Jes. 40:28).

Turpinu pateikties par katru ziņu, ko vecākais dēls man atraksta, vai par zvanu, turpinu pateikties par jaunākā dēla paklausību, cenšanos kalpot draudzē, misijas pasākumos, līdzilvēkiem, arī vecvecākiem, pakalpojot viņu vajadzībās. Viņš parasti ir atsaucīgs palīdzēt, kur vien tas ir iespējams. Jā, par tām sīkajām ikdienas lietām es vienkārši pateicos Tev, Kungs, katru mīlu brīdi!

Es ticu, ka Dievs mums dod un dos tieši tik daudz, cik mums der un cik mums ir vajadzīgs laimes, miera, veiksmes un labklājības.

“Un notiks, ja tu vien paklausīsi visu to, ko Es tev pavēlu, un tu staigāsi Manus ceļus un darīsi to, kas ir taisnīgs Manās acīs, un turēsi Manus likumus un Manus baušļus, kā tika darījis Mans kalps Dāvids, tad arī Es būšu ar tevi un uzcelšu tev pastāvīgu namu, kā Es to Dāvidam esmu uzcelis. Un Es tev došu Israēlu.” (1. Kēn. 11:38)

“Nav iespējams, ka apgrēcība nenāk...”

(Lk. 17:1)

Šie Kristus vārdi, kā pēc konteksta saprotam, mums norāda uz to, kāds grēks ir apgrēcināt vienu no mazākajiem, kas tic uz Viņu, gan arī uz pastarajām dienām, kad atklāsies grēka cilvēks. Arī Praviešu Gars, kas ir Jēzus liecība, brīdina, ka Dieva bērniem ir jābūt uzmanīgiem, kādā veidā patiesība tiek pasludināta. Ik sevišķi tas attiecas uz asu, aizskarošu vārdu lietošanu, izsakot dzelīgas piezīmes un kritiku. Nav pieļaujams, ka skaidro Dieva Vēsti pasniedz ar cilvēka grēcīgās dabas nesavaldības augļiem. Tas ir veids, kā sātans izmanto kristiešus, lai izkropļotu Vēsts garu un daudziem atņemtu ticību. Mēs esam aicināti atklāt Dieva raksturu un pasludināt evaņģēliju Svētā Gara spēkā. Mēs esam Dieva rakstura atspulgs un Viņa izraudzītie vēstneši.

“Nav iespējams, ka apgrēcība nenāk, bet vai tam, caur ko tā nāk. Tādam būtu labāk ja tam ap kaklu apliktu dzirnakmeni un to nogremdētu jūrā, nekā tas apgrēcinātu vienu no šiem mazajiem! Sargaities! Ja tavš brālis grēko, pamāci to, un, ja viņš nožēlo to, piedodi viņam. Un, ja viņš grēko pret tevi septiņas reizes dienā un septiņas reizes nāk pie tevis un sāka: man ir žēl, – piedod viņam.” (Lk. 17:1–4)

Vai var rasties apgrēcība, ja netiek piedots brālim, kurš nožēlo? “Tev nebūs savu brāli ienīst savā sirdī, bet pamācīdams pamāci savu tuvāku, lai tev nav viņa dēļ jānes grēks. Tev nebūs atriebties, nedz nemitīgi dusmas turēt pret savas tautas bērniem, bet tev būs savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu, – Es esmu Tas Kungs!” (3. Moz. 19:17, 18) Tā ir apgrēcība, ja nepiedod un nevēlas pamācīt tos, kuriem trūkst izpratnes un kuri kļūp savā vājumā. Tie var zaudēt cerību, bet tas, kurš nav

piedevis, nes uz sevi grēka nastu. “Katra dvēsele ir neizsakāmi dārga, un cik briesmīgs grēks ir vienas dvēseles novēršana no Kristus, darot Pestītāja mīlestību, pazemošanos un ciešanas šīs dvēseles dēļ veltīgas!” (E. Vaita “Laikmetu ilgas”, nod. “Kurš ir lielākais”) “Nav iespējams Labo vēsti pasludināt ar dievišķu spēku, paturot sirdī rūgtuma sakni. Tā ir patiesība, ka mums pavēlēts: “Sauc pilnā kaklā, netaupi, pacel savu balsi kā bazūni un pasludini Maniem ļaudīm viņu pārkāpumus un Jēkaba namam viņu grēkus!” (Jes. 58:1) Šī vēsts ir jāsniedz, bet, to sludinot, mums jābūt uzmanīgiem, lai nesistu un nenosodītu cilvēkus, kuriem nav tādas gaismas, kāda ir mums. Mums nevajadzētu noiet no sava ceļa, lai asi uzbruktu katoļiem. Katoļu vidū atrodas daudz visapzinīgāko kristiešu, un tie staigā savā gaismā, kas pār tiem spīd, un Dievs strādās viņu labā.” (E. Vaita “Liecības draudzei” 9. sēj., nod. “Brīdinājuma vēsts”) Šeit svarīgi ņemt vērā, ka runa ir par pašiem katoļiem, nevis viņu mācību, kā tas sākumā varētu likties. Ir ļoti svarīgi atcerēties, ka patiesība pati izlauzīs sev ceļu līdz cilvēka sirdij, taču maldi vienmēr ir jāatmasko ar Dieva Vārdu jeb Gara zobenu. “Kad cilvēks pret cilvēku grēko, tad Dievs var salīdzināt, bet kad cilvēks apgrēkojas pret To Kungu – kas tad var uzņemties būt par salīdzinātāju?” (1. Sam. 2:25)

Kristus ir brīdinājis, ka apgrēcība nevar nenākt, tai ir jānāk. Mums, kas dzīvojam gala laikā pirms Jēzus otrās atnākšanas, Kristus ļauj noprast, kāda cīņa ir sagaidāma arī starp pašiem kristiešiem. Sātans, kurš ir mūsu “brāļu apsūdzētājs” (Atkl.12:10), izmantos savas apsūdzības, lai izraisītu apgrēcību starp Dieva bērniem. Ja būtu iespējams panākt,

ka ticīgie ar nesavaldīgu attieksmi izkropļotu gala laika vēsti un daudzos pamodinātu naidu, tad piepildītos tieši sātana lielākā vēlme. “Es jums saku: ko jūs esat darījuši vienam no šiem Maniem vismazākajiem brāļiem, to jūs esat Man darījuši.” (Mt. 25:40)

Ir pravietots, ka tāpat, kā jānāk apgrēcībai, arī “grēka cilvēkam” ir jāparādās. “[...] lai neviens jūs nemaldina ne šādā, ne tādā veidā: jo papriekš jānāk atkrišanai un atklāti jāparādās grēka cilvēkam, pazušanas dēlam, pretiniekam, kas sacēlas pret visu, kas saucas Dievs vai svētums, un pat ieņem vietu Dieva templī, pats sevi celdams par Dievu. Vai jūs neatceraties, ka es par to jums esmu runājis, vēl pie jums būdams? Un jūs zināt, kas ir tagad tas kavēklis, kura dēļ viņš atklāti parādīsies tikai tad, kad būs pienācis viņa laiks. Jo netaisnības noslēpumainais spēks jau ir darbā, tikai tam, kas to līdz šim kavē, papriekš jāpazūd.” (2. Tes. 2:3–7)

Vai nevar būt tā, ka tam ir saistība ar Kristus brīdinājumu? “Arī Debesu karapulks tika aizdots projām līdz ar dienišķo upuri apgrēcības dēļ; un rags nogāza patiesību pie zemes, un viss, ko viņš darīja, tas tam izdevās labi.” (Dan. 8:12) Kas reiz ir noticis, notiks atkal. Tieši tāpēc mums ir jābūt skaidrā prātā, pastāvīgi domājot par Kristus raksturu. Viņš ir mūsu Paraugs, kas mācīja tautu kā tads, kam ir vara. Dieva bērnos atklāsies Viņa rakstura pilnības spēks, kad tie būs piepildīti ar Vēlo lietu jeb Svētā Gara vareno izliešanos, lai pasludinātu Triju eņģeļu vēsti, kā to atklāj Vārds. Būsim modri Garā un atcerēsimies, ka mūsu aicinājums nav ievainot dvēseli, bet ļaut Jēzum glābt pazudošo!

Roberts Patmalnieks no
Rīgas 7. draudzes

izraisa zobu griešana, jūs varat izjust sāpes arī citās ķermeņa daļās, jo jūsu muskuļi ir pārmērīgi sasprindzināti. Īstermiņā var palīdzēt laba masāža vai karsta vanna, tomēr jums nāksies novērst stresa cēloni.

6. Miega traucējumi. Ja naktī jums ir grūtības aizmigt, iespējams, tas ir tāpēc, ka stress neļauj atslābt.

Iespējams, atrodoties gultā, jūs vēl aizvien daudz laika pavadāt, domājot par to, kas jūs uztrauc.

Ciešot no bezmiega, nākamajā rītā pamostaties noguris, kas atkal palielina stresa hormonu daudzumu, un jūs esat kā vāvere ritenī.

Iespējams, esat pamanījis, ka stresa dēļ jums ir vairāk savādu sapņu.

Tomēr ir cilvēki, kuri stresa laikā biežāk izjūt vēlmi pagulēt, kas varētu liecināt ne tikai par to, ka ciešat no stresa, bet arī norādīt uz trauksmi un depresiju. Apsveriet iespēju par šiem jautājumiem aprunāties ar savu ārstu, kurš varētu sniegt individuālas konsultācijas.

Kā redzat, jūsu veselības un labsajūtas labad ir ļoti svarīgi iemācīties samazināt jeb pārvaldīt stresu. Ja pamanāt, ka parādās iepriekšminētās brīdinājuma pazīmes, kas liecina, ka stress kļūst nekontrolējams, jums nekavējoties jārikojas, lai izstrādātu un īstenotu veiksmīgu stresa pārvaldīšanas plānu.

Iepazīstieties ar veselīgiem stresa pārvaldības rīkiem! Dievs ir devis vislabākos ārstniecības līdzekļus arī stresa pārvaldīšanai: "Vislabākie ārstniecības līdzekļi ir svaigs gaiss, saules gaisma, mērenība, atpūta, fiziskās nodarbības, pareizs uzturs, ūdens procedūras, bet galvenais – uzticēšanās dievišķajam spēkam. Ikvienam cilvēkam vajadzētu uzkrāt zināšanas par dabiskajiem ārstniecības līdzekļiem un to lietošanu." (Elena Vaita. "Kristus dziedinošā kalpošana" 127. lpp.)

Tulkoja Agris Bērziņš

Par visu esmu pateicīga

"Bet Kristus miers lai valda jūsu sirdis, jo tam jūs esat aicināti kā viena miesa; esiet pateicīgi." (Kolosešiem 3:15)

"Par visu esiet pateicīgi, jo tāda ir Dieva griba Kristū Jēzū attiecībā uz jums." (1. Tesalonīķiešiem 5:18)

Es adventistu draudzē esmu neilgi. Bet jau tagad, atskatoties uz piedzīvoto, esmu ļoti pateicīga mīļajiem septītās dienas adventistiem Alūksnē. Pateicos par to labdarību, kuru man ir parādījis mācītājs Miks Možeiko, kā arī Marita un Aldis Zelči – par to sauso malciņu, kuru viņi man sūtīja. Mīļš paldies par visu! Tāpat ļoti pateicos Annai Jaunzemei par viņas sirsnību un sapratni. Mīļi pateicos arī Evai Groševai un viņas dzīvesbiedram Leonīdam Groševam, arī Robertam Vanuškam, kurš arī man piegādāja malku dzīvoklī – paldies viņam par daudzām palīdzēšanas reizēm!

Dieva svētības arī Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienībai Rīgā, grāmatu centram "Patmos" par viņu sirsnību un dotajām svētīgajām grāmatām lasīšanai. Lai Dievs bagātīgi svētī SDA draudžu prezidentu Vilni Latgali, viņa dzīvesbiedri un bērnus!

Tāpat Valmieras draudzes mācītājs Valdis Zilgalvis ir ļoti sirsnīgi izturējies pret mani. Vēlētos, lai arī citi adventisti iestājas par šiem sirsnīgajiem cilvēkiem un visu draudzes ģimeni lūgšanās. Bagātīgas Dieva svētības visiem!

Tā kā es piedzīvoju dažādas veselības problēmas, mīli aicinu no pārējām draudzītēm lūgt par mani visus, kuri šo lasa. Adventistu draudzē esmu uzņemta ar balošanu, saņemot kristību apliecību. Tobrīd organismā esošo sāpju dēļ mācītājs Valdis Zilgalvis teica, ka labāk sagaidīt vasaru un tad veikt pagremdēšanu.

Manī ir vēlēšanās mainīt dzīvesvietu. Es būtu priecīga, ja varētu apmesties kaut kur pie sirsnīgiem adventistiem. Pagātne man ir bijusi ļoti bēdīga. Lūdzu mīlo Jēzu Kristu no visas sirds un pateicos Viņam no visas sirds! Arī iepriekš adventisti no citām draudzēm man ir palīdzējuši, bet tad es vēl neizpratu šīs draudzes mācību. Toties tagad, lasot Bībeli, kā arī Elenas Vaitas u.c. autoru grāmatiņas, esmu sapratusi patieso adventes vēsti. Pateicos no sirds, kas saprot mani, kas aizlūgs par manu veselību un visām citām sadzīves problēmām. Es vienmēr gaidu, lai kādi atbrauc ciemos. Es pati arī dedzīgi lūdzu par sevi un citiem.

Dieva Tēva mīlestību, Jēzus Kristus žēlastību, Svētā Gara sadraudzību jums!

Ilga Burka no Alūksnes draudzes

MASTERGAIDI 2022/ 2023

Elvīra Grakoviča,
AV Jauniešu lappusītes
veidotāja

Kārtējais angļiskais nosakums “Master Guide” (turpmāk tekstā – MG), kuru ar vienu vārdu nepārtulkosim. MG mācību programma ir viena no līderības programmām, ko Septītās dienas adventistu Ģenerālkonferences Jaunatnes kalpošanas nodaļa izmanto, lai apmācītu cilvēkus kļūt par bērnu un pusaudžu skolotājiem. MG varētu saukt vienkārši par skolotājiem, kuri ir apguvuši īpašu mācību programmu, izvēlējušies slēgt sirds derību ar Dievu un piederēt Septītās dienas adventistu draudzei.

Šo mācību programmu var uzsākt jaunieši no 16 gadu vecuma, bet saņemt MG pakāpi var tikai no 18 gadu vecuma. Šī nav mācību programma, kur tikai seš lekcijas, nodarbības apgūstot bērnu un pusaudžu psiholoģiju, pedagoģiju, šeit ļoti svarīga loma ir praktiskajai kalpošanai bērniem un pusaudžiem, jo apgūtās zināšanas ir jāizmanto praksē. Nepietiks ar dažu stundu vai nodarbību novadīšanu. Topošajiem MG savas iemaņas jātrenē vismaz gadu un dažādās jomās, pašiem jāapgūst māka izdzīvot dabā un tā jāiemāca arī pusaudžiem, jāpazīst dabā atrodamie ēdamie augi un to izmantojums, jāprot darboties ar virvēm, kurināt ugunsgrāvu un sagatavot vietu nakšņošanai no dabas materiāliem, no tā, kas atrodams uz vietas, mežā.

Kāds draudzes vadītājs reiz teica tik vienkāršus vārdus: “Jūs nevarat mācīt to, ko nezināt, un jūs nevarat vest turp, kurp jūs neietu.” Ja ceram sagaidīt panākumus mūsu jaunatnes

kalpošanā, mums kā vadītājiem ir ne tikai ļoti jāizskaidro teorija, bet arī jādzīvo saskaņā ar to, ko sludinām, un tas jādemonstrē.

MG iemācās kalpot jauniešiem un draudzei, tie ir Piedzīvojumu meklētāju un Ceļa meklētāju programmu vadītāji. Apgūtās vadīšanas, līderības un mentoringa prasmes palīdz tiem iepazīstināt skolēnus ar Dieva radītās dabas pasaules izpratni, kalpošanu citiem un veselīgu dzīvesveidu.

Vairāk nekā pirms 20 gadiem MG programmu skolotāji pārsvarā apguva individuāli, noklausoties tikai dažas lekcijas, jo tie pārsvarā bija vecāki, bērnu sabatskolas skolotāji, kuri uzsāka darbu tikko nodibinātajos draudžu CM klubos. No tā brīža ir izaugušas jau vairākas CM paaudzes un vairāki jaunie direktori izauguši, mācoties vispirms CM un tad MG programmu. Ir jauki, ka CM nodarbības vada skolotājs, kurš pats reiz ir bijis Ceļa meklētājs, bet, tā kā visi nemācās Misijas skolā vai citā garīgā seminārā, tad tagad tiek organizētas kopīgas apmācības.

Kad skolēnu aizved uz 1. klasi, tad vecāki cer, ka nākošajā gadā viņš mācīsies 2. klasē utt. Ar MG mācībām tā nenotiek. Ja Ceļa meklētāju rudens seminārā redzējām vairāk nekā 30 topošos MG, tad tas nenozīmē, ka nākošajā nometnē tiks uzņemti viņi visi, bet gan tikai tie, kuri būs izpildījuši visu mācību programmu. Kādēļ to rakstu? Jo ir tādi topošie MG, kuri mācības iesāka 2016. gadā, viņi zināšanas krāj lēni un pakāpeniski. Ir tādi, kuri pa vidu paņem akadēmisko gadu (vai gadus), bet tad saņem

kā garo distanču skrējēji, “izspurdz” pretī finiša taisnei un to sasniedz.

Mana misija šajā mācību procesā ir atgādināt par sasniedzamajiem mērķiem un palīdzēt izpildīt dažas no prasībām, kuras jāmauc kopīgi, diskutējot. Daudzās draudzēs ir pa vienam topošajam MG, dažās divi, un šiem jauniešiem jāpalīdz virzīties uz mērķi. Tā ir iespēja padalīties ar gūto pieredzi, jau darbojoties savu draudžu CM un PM klubos, kā arī citam citu atbalstīt un kopīgi krāt zināšanas.

Kādā no Latvijas MG nometnēm runātājs teica: “Ja visi draudzes locekļi apgūtu MG programmu, cik misionāru tad būtu draudzēs – visa draudze, 100%!”

Savās lūgšanās pieminēsim mūsu Latvijas topošos MG un viņu turpmākos plānus un kalpošanas!

Gunta Muceniece,
Mastergaidu programmas vadītāja

“Un Viņš tiem sacīja: “Pļaujām daudz un strādnieku maz: tad nu lūdziet pļaujas kungu, lai viņš strādniekus sūta savā pļaujā.” (Lk. 10:2)

Dievs katru no mums aicina Savā darbā. Jautājums ir, vai mēs atsaucamies šim aicinājumam? 35 jaunieši no dažādām Latvijas pilsētām ir atsaukušies aicinājumam piedalīties *Mastergaidu* programmā. Pateicība par to Dievam! Turēsim ikvienu no jauniešiem savās lūgšanās, lai iesāktais darbs nestu vērtīgus augļus un būtu par svētību viņiem pašiem un ikvienam, kas ir viņu ceļā!

Mastergaidi ir tikušies rudens seminārā Zoom platformā un gatavojuši prezentācijas par 28 adventistu pamatmācībām. Katram bija jāizpēta un jāsatavo 4 prezentācijas par kādu no tēmām, un jāprezentē tās MG kursantiem. Prezentācijas un līdzdalīto vēsti vēroja, uzklaušoja un izteica vērtējumu pieaicinātie adventistu draudžu mācītāji, katrs savā reizē.

Uzrunāju MG kursantes, lai viņas padalītos ar personīgajiem ieguvumiem un lai tas būtu kā iedrošinājums pārējiem *Mastergaidu* programmas dalībniekiem, kā arī tiem, kuri jau ir ieguvuši šo pakāpi vai tikai to vēl lolo.

Pastāsti, kādi ir iemesli, kāpēc Tu pieteicies MG programmā?

Kristīne Negriba

2022. gada septembrī, dodoties uz CM skolotāju/vadītāju semināru, neko par MG uzņemšanu nezināju. Semināra laikā mani uzrunāja vairāki cilvēki, vai nevēlos uzsākt MG mācības. Pārrunājot, kas būs jādara, lai kļūtu par MG, sapratu, ka man tas ir nepieciešams, ka tas palīdzēs vēl vairāk garīgi izaugt, nostiprinās ticību un zināšanas, kuras varēšu izmantot, lai sniegtu atbalstu draudzes PM klubam un arī saviem bērniem, palīdzot viņiem vēl tuvāk iepazīt Dievu.

Patricija Oberte

Viens no iemesliem, kas mani visvairāk mudināja iestāties MG programmā, bija tas, ka pagājušajā vasarā mana kluba direktors Ernests ieguva *Mastergaida* kaklutiņu un

pēc tam teica: “Tu esi nākamā!” Vienmēr esmu zinājusi, ka vēlētos turpināt Ceļa meklētāju gaitas, kaut arī esmu izaugusi no piedalīšanās vecuma. Kopš mani draudzē iecēla par CM kluba direktora vietnieci, esmu daudz vairāk satuvinājusies ar Cēsu CM bērniņiem, kas mani mudina turpināt darboties ar viņiem. Tieši tāpēc pieteikšanās *mastergaidu* programmai nebija pārāk sarežģīts lēmums.

Anna Rozenberga

Jau vairākus gadus, piedaloties CM nometnēs kā palīgs, jutu, ka man patīk darbs ar pusaudžiem, ka Dievs mani uz to aicina. Bet, nometnēm beidzoties, nedēļām ejot, šī sajūta vienmēr noplaka un pazuda, un tā es arī neko šajā virzienā darīt neiesāku. 2022. gada nometnē nolēmu: “Nē, viss, šoreiz es šo domu “nenorakšu”! Kamēr vēl dzirdu Svētā Gara aicinājumu, tam ir jāatsaucas!” Tā nu dienu pirms nometnes beigām uzrunāju mūsu draudzes kluba direktori Zani un pateicu, ka vēlos viņai palīdzēt darbā ar Ceļa meklētājiem. Citiem vārdiem, no pieredzes zināju, cik viegli ir šim aicinājumam neatsaukties, tāpēc uzrunāju Zani jau nometnē, lai speciāli ieliktu sevi pozīcijā, kur atkāpties no šīs kalpošanas vairs nevaru.

Pēc dažām nedēļām kluba direktore man jautāja, vai nevēlos mācīties par *mastergaidu*. Es uzreiz atbildēju: “Nezinu, man par to jāpadomā, jāparunā ar Dievu.” Bet mirklī, kad šos vārdus izteicu, man galvā uzreiz skaidri skanēja balss: “Bet, Anna, kas tev vēl jādomā?” Tajā mirklī es skaidri sapratu, ka *mastergaidiem* ir jāsaka JĀ!

Ieva Marta Goba

MG programma ir lieliska iespēja pilnveidoties, iedziļināties tajā, kā strādāt ar bērniem un iegūt garīgu izaugsmi. Tā kā pedagogija un darbs ar bērniem mani vienmēr ir interesējis, zināju, ka tad, kad pienāks laiks, vēlēšos iegūt arī šo CM pakāpi un kļūt par *mastergaidu*.

Latvijas CM vadītāji 2022./ 2023. mācību gadā nolēma uzsākt organizēt jaunu MG kursu, un es kopā ar vēl dažiem draugiem no sava CM

kluba, direktora aicināta, pieteicos. Manuprāt, tas ir ļoti brīnišķīgs veids, kā mācīties ko jaunu un iegūt atziņas.

Jau sākumā pamanīju, ka MG programma ir detalizēti izstrādāta. Tā līdzinās tādai kā mācekļu skolai, jutos ļoti pateicīga, ka Dievs dod man būt daļai no tās. Redzu arī, ka vadītāji ir no sirds nodevušies, lai šī programma varētu notikt, pretī neprasot neko citu, kā vien dalību. Tāpēc piedalīties var jebkurš, ko es saskatu kā milzīgu Dieva dāvanu un esmu pateicīga par tiem, kas iesaistījušies organizēšanā un ir nodevušies, lai veicinātu Dieva bērnu garīgo un fizisko izaugsmi.

Kādus ieguvumus/ izmaiņas Tu jau šobrīd saskati?

Kristīne Negriba

Šobrīd caur MG mācībām esmu sākusi atjaunot savus ikrīta svētbrīžus. Es ļoti novērtēju to laiku, kad varu agrāk piecelties un, kamēr visi vēl guļ, atvērt Bībeli, pētīt to un būt tuvāk Dievam.

Patricija Oberte

Dažas no izmaiņām, ko esmu saskatījusi, ir tādas, ka esmu sapratusi, kā vēl labāk veidot nodarbības saviem CM, jo, lai gan bērni ir līdzīgi, tajā pašā laikā viņu raksturi un uztveršanas metodes ir tik dažādas. Tieši MG programmā, Lidijas Neikures vadītajā seminārā par bērnu psiholoģiju, vairāk izpratu, kā labāk darboties ar Cēsu CM kluba bērniem. Esmu arī iemācījusies labāk saplānot savu brīvo laiku, jo paralēli skolai iesaistos diezgan daudzās kalpošanās gan draudzē, gan arī jauniešu pasākumos.

Anna Rozenberga

Pirmkārt, es esmu kalpošanā, kura mani ļoti iepriecina un uzlādē. Jā, darbs ar pusaudžiem mēdz būt arī sarežģīts, un, lai gan es sevi šajā kalpošanā ieliku nedaudz “piespiedu kārtā”, kopš tā laika neesmu to nožēlojusi ne reizes.

Otrkārt, man veidojas spēcīgākas attiecības ar Dievu. Man jau daudzus gadus ir bijusi problēma ar rīta svētbrīžiem. Diena vienmēr iesākas, un par laiku ar Dievu no rīta tiek aizmirsts. Bet viena no prasībām *Mastergaidu* programmā ir Bībeles

izpētes žurnāls, kurā ir jāraksta katru dienu. Pirmais pusotrs mēnesis bija liela cīņa, bieži vien šis žurnāls bija pēdējā lieta, ko tajā dienā jau pusaizmigusi vakarā piespiedu sevi izpildīt, "jo vajag". Bet tagad varu droši teikt, ka tā ir kļuvusi par vienu no pirmajām lietām, par kuru iedomājos, jau pamostoties. Man ir grūti iedomāties savas dienas iesākšanu bez Bībeles pētīšanas un šī žurnāla aizpildīšanas.

Ieva Marta Goba

Programmā ir ietvertas dažādas aktivitātes, un, lai apgūtu MG klasi, ir jāizpilda dažādi uzdevumi gan paša topošā MG garīgajai izaugsmei, gan praktiskas prasības darbā ar bērniem. Par katru izpildīto punktu mēs savās ieskaīšu grāmatiņās iegūstam parakstu, kas ir kā apliecinājums, ka darbs ir izpildīts.

Liels ieguvums līdz šim ir bijis tas, ka mēs varam vairāk iedziļināties draudzes pamatmācībās. Lai iegūtu *mastergaidu* pakāpi, katram dalībniekam ir jānovada vismaz četras Bībeles stundas par adventistu draudzes doktrīnām. Šobrīd, pirmajā mācību gadā, kurss ir koncentrēts uz šo uzdevumu. Mēs katras otrās nedēļas otrdienu un sabatu vakaros satiekamies attālināti, lai klausītos divu citu kursabiedru sagatavotajās prezentācijās. Katru reizi pieslēdzas arī kāds mācītājs un dod vērtīgus ieteikumus. Tā kā pati neesmu uzaugusi, mācoties šīs fundamentālās patiesības, šī programmas daļa ļauj labāk saprast un nostiprināt zināšanas par to, kas mēs kā draudze esam un kāpēc. Lai gan to mācījos arī savās Bībeles stundās, gatavojoties kristībām, tomēr, pašai veidojot Bībeles stundas, rodas vēl dziļāka izpratne.

Kādas vērtīgas atziņas mācību procesā esi priekš sevis ieguvusi?

Kristīne Negriba

Viena no manām galvenajām atziņām, mācoties MG programmā, ir – ja mēs Dievu no visas sirds meklēsim, mēs Viņu atradīsim. Cik svarīgi, ka varam sākt dienu kopā ar Dievu!

Patrīcija Oberte

Šajā mācību procesā, gatavojot

gan Bībeles stundīņas, gan nodarbības bērniem, esmu ieguvusi jaunas zināšanas, kuras varēju nodot tālāk nākošajām CM paaudzēm, kā arī, vairāk pētot Bībeli, esmu atsvaidzinājusi atmiņā to, ko pirms 6 gadiem mācījos, gatavojoties kristībām.

Anna Rozenberga

Es esmu vairāk iemācījusies piekerties un paļauties uz Dieva apsolījumiem. Atkal un atkal mācībās jo īpaši atceros šos vārdus: "Jūsu aicinātājs ir uzticams. Viņš būs arī darītājs." (1.Tes. 5:24) Es aizvien vairāk sajūtu un piedzīvoju to, kā ir strādāt kopā ar Dievu, nevis cīnīties pašam savā spēkā.

Ieva Marta Goba

Daudz atziņu un lielāku izpratni guvu septembra CM skolotāju seminārā, kura saturs šoreiz bija vairāk vērsts uz MG programmai nepieciešamo materiālu. Tur Lidija Neikure līdzdalīja dažādas lekcijas par pedagogiju un to, kā visefektīvāk mācīt bērnus un pasniegt viņiem nodarbības. Visa līdzšinējā mācību procesa laikā, gan gatavojot un vadot Bībeles stundas saviem kursabiedriem, gan vērojot viņu prezentācijas, esmu iegaumējusi dažus ieteikumus, ko ievērot, vadot Bībeles stundas. Piemēram, pārdomu jautājumu uzdošana Bībeles studentam ir svarīga sastāvdaļa un veids, kā likt arī viņam pašam iesaistīties Bībeles stundā, nevis tikai nākt klausīties to kā lekciju. Tas arī veido saikni un liek studentam padomāt un iedziļināties. Viss MG apmācību process ilgst 1–3 gadus, kad katrs dalībnieks izpilda vajadzīgās prasības, tādēļ ar prieku gaidu svētības, kas vēl nāks.

Vasarā ir plānota neliela MG nometne, kurā visi satiksies un savāksim dažus vajadzīgos punktus, lai virzītos tuvāk klases pabeigšanai.

Ko Tu novēli sev un pārējiem MG kursantiem?

Kristīne Negriba

Jaunajiem MG novēlu izturību, lai iesākto ceļu mēs kopā varētu pabeigt. Dziļākas un tuvākas attiecības ar Dievu, bagātīgas Dieva svētības!

Patrīcija Oberte

Gan sev, gan citiem MG kursantiem novēlu nepadoties, jo tomēr esam nosprauduši vienu mērķi – *mastergaidu* programmas absolvēšanu! Zinu, ka nav vienkārši izlasīt daudzās grāmatas un sagatavot Bībeles stundīņas, taču noslēgumā būs gandarījums un prieka sajūta par padarīto!

Anna Rozenberga

Es novēlu visiem atcerēties, ka viņi necinās vieni paši, viņus atbalsta pats Dievs un arī pārējie programmas dalībnieki. Lai arī kādi izaicinājumi mums šo mācību laikā var rasties, lai arī kādi izaicinājumi var rasties darbā ar pusaudžiem, Dievs vienmēr palīdzēs, dos gudrību un izvedīs mūs tam visam cauri.

Ieva Marta Goba

Novēlu uzmanīgi klausīties un sadzirdēt Dieva balsi, un iet, kur Viņa roka ved. Noteikti novēlu arī prasmī saplānot laiku tā, lai izdodas apvienot savus ikdienas darbus ar MG darbiem un, protams, kalpošanu savā draudzē. Vēl kāds novēlējums visiem, ko ir vērtīgi atcerēties, – kaut dažreiz var šķist, ka esam dziļākajā dzīves ielejā, atcerieties pavērst savu skatu uz Debesu Dievu un pateicībā ieraudzīt tās svētības, ko Viņš dod. Jo ar tām ir gana.

Vārds mācītājiem par redzēto, dzirdēto un apjausto *Mastergaidu* programmas dalībnieku prezentācijās.

Valdis Zilgalvis

Patika aizrautība, ar kādu bija gatavojušās programmas dalībnieces. Viena lieta, kad klausāmie mūsu pamatmācības. Otra lieta, kad mēs tās pētām. Tomēr vēl labāk, ja mēs tās sniedzam citiem. Tādas apmācības ir ļoti nepieciešamas. Tieši tad mēs tās vislabāk atcerēsimies brīžos, kad būs jārunā ar citādi domājošiem, tad no kopainas un, vadoties no konkrētā cilvēka jautājumiem, Dieva Gars atgādinās tieši to, kas tajā brīdī cilvēkam vajadzīgs.

Dāvis Trubeckojs

Pirmo reizi piedalos *Mastergaidu* prezentāciju vērtēšanā un esmu sajūsmā! Topošo skolotāju

prezentācijas par Bībeles pamatmācībām ir saturīgas un labi pasniegtas, runātāji ir gatavojušies tās prezentēt. Ļoti patīk, ka var dzirdēt, kā dažreiz pārlieku sarežģītās Bībeles patiesības tiek pasniegtas vienkāršā un jauneklīgā valodā. Bet mēdz būt arī tādi izteikumi, kuri pašiem runātājiem nav līdz galam saprotami (tādu gan, par laimi, nav daudz). Ļoti ceru, ka paveiktais nav tikai ķeksīša pēc, un no sirds novēlu katram *mastergaidam* svētu nemieru sirdī, pašam pārliecinoties par ikvienu Bībeles patiesību – kādēļ mēs ticam tā un ne citādi!

Normunds Ģipslis

Esmu ļoti priecīgi pārsteigts par MG jauniešu centību un ļoti skaidrajām prezentācijām. Es vēlētos, lai tās tiktu pilnveidotas, kur tas nepieciešams, un liktas lietā. Neturiet sveci zem pūra! Jūsu garīgās dāvanas ir priekš tā, lai jūs ar tām kalpotu un dalītos! Turpiniet, neatslābstiet un neatdzīstiet! Jums, jaunieši, ir liels potenciāls.

Es novēlu saglabāt uzticību Dievam un turpināt iesāktu ceļu! Novēlu, lai Dievs dod cilvēkus, kuriem pasniegt Bībeles stundas un kurus vest pie Glābēja! Lai Tas Kungs jūs visus bagātīgi svētī!

Dainis Rudzītis

Priecājos, ka nepalaidu garām piedāvāto iespēju pieslēgties Zoom platformā CM studentu apmācībām brīdī, kad tika prezentētas Bībeles stundas, kurās kursanti izklāstīja mūsu draudzes pamatmācības. Nezinu, kādi bija sagatavošanās darbi, lekcijas un instrukcijas pirms tam, bet studentu sniegums bija vareni labs. Varēja redzēt, ka kādam tā ir viena no pirmajām reizēm, kad viņš publiski pastāstīja par savu pārliecību garīgajās lietās, savukārt cits jutās visai pārliecinoši, pārzinot prezentējamo tēmu un protot aptvert svarīgākos konkrētās tēmas punktus. Gandrīz katrā reizē es uzzināju kaut ko jaunu vai arī saņēmu iedvesmu papētīt kādu tēmu rūpīgāk.

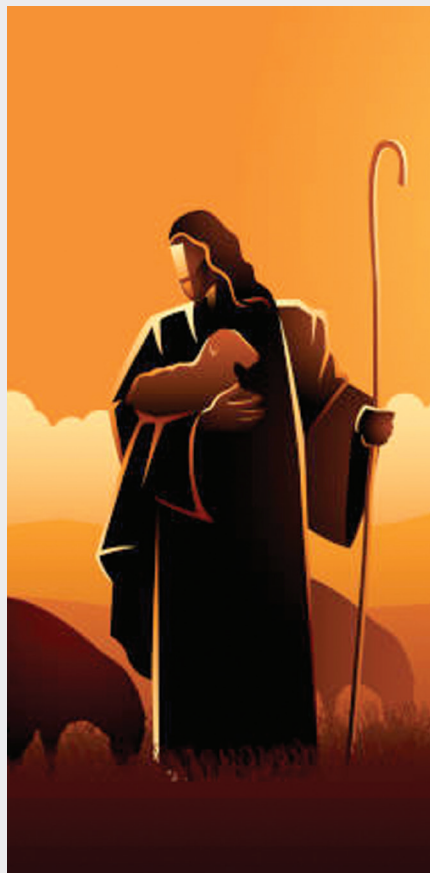
Esošajiem studentiem un tiem, kas tikai plāno pievienoties šai apmācību programmai, novēlu vienmēr saglabāt mācīšanās garu un turpināt nepārtraukti iedziļināties aizraujošajās Bībeles patiesībās.

Un, visbeidzot, pavisam praktisks padoms tiem, kas gatavo Bībeles stundas, sabatskolas tēmas, svētrunas vai vienkārši kādu garīgu sarunu – pabeidziet katru savu sagatavoto tēmu ar aicinājumu uz konkrētu izvēli, uz konkrētu rīcību, lai klausītājam vai jūsu sarunu biedram ir iespēja atsaukties un pieņemt dzīvi mainošus lēmumus.

Agris Bērziņš

Katra attālinātā tikšanās ar topošajiem *mastergaidiem* bija īpašs piedzīvojums, kad varēju “iesēsties skolas solā” un pateikties Dievam par tik brīnišķīgiem un izciliem jauniem kalpotājiem. Ļoti lielu iespaidu atstāja Bībeles stundu prezentācijās paustā skaidrā un skaistā Dieva Vārda patiesība, savienota ar katra personīgo nodošanos un dedzīgo vēlmi darboties Dieva uzņēmumā.

Vēlu visiem esošajiem, topošajiem un vēl tiem, kurus Tas Kungs pieaicinās, ik dienas ilgoties un lūgt pēc vislielākās dāvanas – Svētā Gara, jo “cik daudz vairāk jūsu Tēvs no Debesīm dos Svēto Garu tiem, kas Viņu lūdz” (Lk. 11:13). Lai Dieva spēkā, ar varenu bērnu un jauniešu armiju tiek pasludināts Eвангелиjs un Jēzus drīzi var nākt!

(Turpinājums no 11. lpp.)

Beigās skolas direktors tomēr labvēlīgi piebilda: “Nu, tu atnāc un pastaigā pa skolas gaiteni, un ej mājās, lai tevi vismaz būtu redzējuši skolā.” Es atbildēju, ka tieši to nevaru darīt, jo jautājums jau nav par darba smagumu, bet par principu – kuram kungam klausīt.

Pienāca eksāmenu laiks, un notika brīnums. Pirmo gadu rajons nebija ielicis nevienu eksāmenu sestdienā! Pabeidzis astoto klasi atkal Gramzdas skolā, nolēmu doties uz Rīgas 2. tehniko skolu, lai apgūtu rūpniecības iekārtu elektromontiera specialitāti. Palūdzu Gramzdas skolas direktoram raksturojumu. Raksturojumu saņēmu tādu, ar kuru pat kapos nelaistu iekšā. Griezās pie direktora vietnieces. Viņa piekrita uzrakstīt citu raksturojumu.

Vēlāk kāda A. Stūraine izdeva grāmatiņu “Pieredze darbā ar ticīgajiem”. Tur bija teikts: “Izaudzināt jaunatni un visus darba ļaudis par apzinīgiem komunistiskās sabiedrības locekļiem [...] ir nepieciešams priekšnoteikums sekmīgai komunisma uzvarai [...]”. Komunisms nodrošinās cilvēkiem materiālo un garīgo vērtību pārpilnību, nepieredzētu zinātnes un kultūras uzplaukumu.” Tālāk, grāmatiņas 39. lpp., bijām pieminēti arī mēs: “Gramzdas astoņgadīgās skolas kolektīvam daudz reižu sagādāja K. [Krieviņu] ģimene – adventisti. Sestdienās vecāki nelaida bērnus uz skolu, neļāva viņiem iestāties pionieru organizācijā. Skolotāji uzsāka ar vecākiem pārrunas par to, kādu ļaunumu viņi nodara [...], taču pagaidām K. ģimene vēl nav galīgi atbrīvojusies no reliģijas ietekmes.”

Tā nu Dieva “zaldāts” līdz šai dienai ir palicis uzticīgs, nezaudēdams cieņu cilvēku un Dieva acīs.

“Un, ceļos nometies, viņš sauca skaļā balsī: “Kungs, nepielīdzini tiem šo grēku!”” (Ap. d. 7:60)

Brālis Kristū Rihards Krieviņš

(Šī liecība būs lasāma arī 4. liecību grāmatā “Kurš liek ziedēt ābelēm?”)

2

LŪPZĒJI: Lepnība un pazemība

Krā: Klau, mammucīt, tu mums solīji pastāstīt vienu puķu pasaku!

Krū: Jā, mēs abi to tagad gribētu dzirdēt!

Mamma: Labi, lai notiek. Reiz kādā dārzā dzīvoja krāšņa roze. Ja domājat, ka tās ziedi bija tumši sarkani, tad jums ir pilnīga taisnība! Puķe patiesi bija ļoti skaista, tikai tai bija diezgan nelāga daba. Dārzā auga vēl arī citas puķes, bet roze lielā iedomībā visiem stāstīja, ka ir pati skaistākā no dārza puķēm.

“Protams, man šā tā ir jāpacieš šīs necilās kaimiņienes, bet ko lai dara, ja saimniece viņas te iestādījusi?” žēlojās roze. Visvairāk tai nepatika košās samtenes, kuras auga pavisam tuvu.

“Tādas gliemežu apgrauztas necilnieces! Ne smaržas, ne grācijas!” roze sacīja. Samtenītes neko neatbildēja, tikai klusi uzsmaidīja cita citai un katram, kurš ienāca dārzā. Gliemeži patiešām bija apgrauzuši lapas samteņu stādiņiem, bet ko gan viņas tur varēja darīt?

Patiesībā viņas gan jutās mazliet sarūgtinātas par rozes vārdiem un domāja – varbūt tiešām mēs esam saimniecei liels apbēdinājums?

“Mēs varētu censties raisīt vēl vairāk ziedu, cik vien spējam!” tās sacīja cita citai, vēlēdamās iepriecināt saimneci un juzdamās ļoti vainīgas par apgrauztajām lapiņām.

Kādu dienu jau pašā rītā agrumā dārzā izplatījās lieliski jaunumi. Cerinš, kurš auga vistuvāk mājām, bija dzirdējis, ka dārzā viesosies kāds slavens gleznotājs. Viņš ieradīsies,

lai izvēlētos ziedus savai jaunajai gleznai.

“Nu re, mana zvaigžņu stunda ir klāt!” sacīja roze. “Ceru, šinī dārzā nevienam nav šaubu, kuru puķi mākslinieks izvēlēsies. Esmu ļoti aristokrātiskas izcelsmes, mani ziedi ir tik perfekti! Labi, ka neesmu tik niecīga, gliemežu apgrauzta kā šīs nabaga samtenes!”

Neviens neiebilda rozei, un kur nu vēl pazemīgās samtenītes.

Cerinš bija runājis patiesību, un dārzā drīz vien ieradās saimniece ar gleznotāju. Viņš ieskatījās acīs katrai puķītei, smaržoja ziedus un priecājās: “Dievs ir radījis tik skaistu ziedu pasauli!” Protams, gleznotājam patika arī roze, taču, ieraudzījis samteņu oranži zeltainos, smaidīgos ziediņus, viņš sacīja: “Esmu izlēmis – gleznošu samtenītes! Tās atgādina mazas draudzenītes, kuras tik pazemīgi ceļ savas ziedu acis uz debesīm.” Un gleznotājs sāka gleznot...

Krū: Roze palika ar garu degunu!

Krā: Pareizi ir – nav ko būt tik iedomīgai!

Mamma: Lūk, tā notiek, ja domā, ka esi labāks par citiem.

Krū: Es nekad tā nedomāju! Labi gan, ka es neesmu tāds kā iedomīgā roze!

Mamma: Tiešām? Nupat gan tu mazliet izklausījies pēc tās.

Krā: Mamm, vai cilvēki, kuri pret citiem izturas līdzīgi rozei, patīk Dievam?

Mamma: Augstprātīgi cilvēki sarūgtina Dievu. Tie domā, ka ir labāki par citiem.

Krā: Tāpat kā rozei tiem nav mīla sirds, vai ne? Tie mīl tikai paši sevi.

Mamma: Tiem, kuri apjūsмо sevi, grūti palīdzēt.

Krū: Tiešām? Kur tas ir rakstīts?

Mamma: Reiz Jēzus stāstīja līdzību par diviem ļoti atšķirīgiem lūdzējiem, kuri bija atnākuši uz templi Dievu lūgt. Viens bija ļoti lepns vīrs, kurš savā lūgšanā slavēja sevi un uzskaitīja visus savus labos darbus. “Nu gan esmu izpelnījies Dieva labvēlību!” domāja šis vīrs. Tad viņš turpat netālu ieraudzīja kādu citu vīru, kurš neuzdrošinājās savas acis pacelt uz debesīm. Tas pazemīgi lūdza Dievam piedošanu un žēlastību. “Esi man, grēciniekam, žēlīgs!” tas raudādams sauca uz Dievu, bet lepnais vīrs ar nicinājumu uz to noraudzījās un sacīja: “Dievs, paldies, ka es neesmu tāds kā šis te grēcinieks!”

Krā: Mammucīt, šis vīrs uzvedas tāpat kā roze tavā pasakā!

Krū: Tam otram gan ir godīga sirds!

Mamma: Bērni, kā jums šķiet, kurš no šiem diviem saņēma Dieva piedošanu? Ja gribat to uzzināt, izlasiet šo līdzību savā Bībelē, **Lūkas evaņģēlijā 17:9–14.**

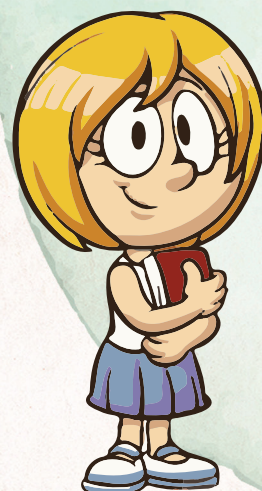
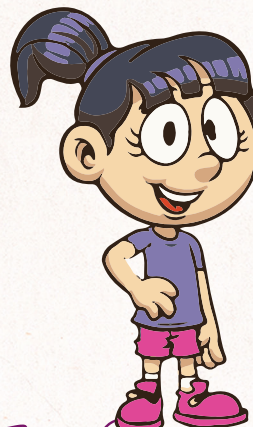
Jēzus sacīja: “Kas pats paaugstinās, taps pazemots, bet, kas pats pazemojas, taps paaugstināts.”

Konkursa "Pērļu meklētāji" balviņas par aprīli saņems:

Marija no Ogres, **Betija, Ernests, Elina, Maija, Estere, Liene, Daniels, Rainers, Artūrs, Emīls, Lote, Lauma** un **Adriāns** no Saulkrastiem, **Marija, Leila, Stefans, Eliza, Katrīna, Edvards** un **Loreta** no Rīgas, **Raivo** no Kandavas, **Johans, Teodors, Alberts** un **Emīlija** no Smiltenes, **Terēze, Sofija** un **Greta** no Liepājas, **Mikaels, Ulla, Gabriels, Elizabete, Hugo, Daniels, Maria, Aļika, Annija** un **Pēteris** no pirmsskolas "Liesmiņas", **Nikola** no Limbažiem, **Ella** un **Andrejs** no Valmieras un **Gustavs** no Saldus.

Piedalies konkursā "Pērļu meklētāji"!

Visa informācija vietnē
www.adventisti.lv vai pa tālruni
29869979 (Māritei).

Uzdevums

Lūkas evaņģēlija 18. nodaļā minēti divi lūdzēji - farizejs un muitnieks. Uzzīmē abus lūdzējus attiecīgajās vietās un zem zīmējumiem uz līnijām uzraksti īpašības, kādas katram no šiem vīriem piemīt.

Es tev
pateicos, Dievs, ka es
neesmu tāds kā citi cilvēki -
laupītāji, ļaundari, laulības pārkāpēji
vai arī kā šis muitnieks. Es gavēju
divreiz nedēļā un maksāju desmito
tiesu no visiem saviem
ienākumiem.

Dievs,
esi man grēciniekam
žēlīgs!

J A U N I E Š U N O M E T N E (16-35 g.)

Ko teica Jānis?

RANKA, LEJASLIELSĀVAS

21.-25. jūnijs

KOPĀ AR IVO KÄSK

DALĪBAS MAKSA
(LĪDZ 10. MAIJAM)
25 EUR

REĢISTRĒJIES:
ieej.lv/koteicajanis

SEKO LĪDZI JAUNUMIEM: ieej.lv/nometne2023
IELŪDZ SDA RĪGAS 1. DRAUDZES JAUNIEŠI